

วันที่ 00

ENJOY READING

“ผมชอบพีครับ”

“พีก็ชอบดีนะ”

“งั้น...เราลองมาคบกันดีมั้ยครับ”

“เอ หมายถึงชอบแบบแฟนหรือครับ แต่พีไม่ได้ชอบน้องดีแบบคนรักนี่นา”

หุดหู่...

หุดหู่มาก ๆ ผมแนบหน้าเข้ากับโต๊ะส่วนตัวในห้องทำงาน
เย็นวันศุกร์สิ้นเดือนที่เงินเดือนออก คนเรามันควรจะมีความสุข
กว่านี้ไม่ใช่หรือวะ

แต่ไม่เลย ตอนนี้อย่างผมไม่มีความสุขเลยสักนิด ในหัวสมองที่นอก
เหนือจากเรื่องงานยังคงเต็มไปด้วยเรื่องที่ถูกปฏิเสธจากรุ่นพีที่แอบ
ชอบมาแปดปีเต็ม

เขาบอกว่าเขาไม่ได้ชอบผมอย่างคนรัก

เขาเห็นผมเป็นพี่น้อง...

และผมแม่งก็ตีเกินไปไม่ใช่โทป์เขาเลย

ตีเกินไป ตีเกินไปวะเฮ้ย...

ก็ที่ทำตัวดีมาตลอดเพราะพี่เต๋อเคยพูดหน้าเสาธงสมัยเป็น
ประธานนักเรียนนี่หว่า ว่าชอบคนดี

...ลั๊ส

.....เฮ้ย

.....ไอ้หน้าเหี้ยเฮ้ย!

เสมือนโลกกลม เสมือนฟ้าทลาย การเป็นคนที่ดีขึ้นเพื่อใคร
สักคนแม่งว่างเปล่าลั๊ส ๆ

ผมติดตัวลุกขึ้นจากโต๊ะกว้าง ดันเก้าอี้ให้ถอยหลังเล็กน้อย
เพื่อความสบายของท่อนขา มือควานหาโทรศัพท์บนกองข้าวของที่
กระจัดกระจายตรงหน้า ต่อสายตรงหาเพื่อนสนิททันที

ขออภัยในความฟุ่มเฟือย ผมมันผู้ประสพภัยทางความรัก

“มึงงง”

[...ฮะ!?!]

“กินเหล้ากัน”

[ฮะ!?!]

“มึงไม่ต้องฮะได้มัยป่าเก๋า กูแค่ชวนมึงกินเหล้า”

[ผีเข้าปะเนี่ย] ปลายสายถามขึ้น เสียงของป่าเก๋าประหลาดใจ
แบบสุด ๆ ที่จู่ ๆ ผมก็ออกปากชวนมันกินเหล้าก่อน

มันก็น่าแปลกใจอยู่หรอก ร้อยวันพันปีมีที่ไหน ที่คนอย่าง
วันดีจะเปิดประเด็นชวนเพื่อนดื่มเหล้า

เพราะว่าที่ผ่านมาผมพยายามเป็นคนดีเพื่อไอ้พี่เต๋อมันไง
เหล้าไม่ดื่ม

บุหรีไม่สูบ
ไม่เกี่ยวสตรี
ไม่ชมบุรุษ
ใช้ชีวิตอยู่ในครรลองคลองธรรม
ตื่นหกโมงเช้า
ใส่บาตร

และถวายสังฆทานทุกวันพระ

สุดท้ายออกหัก...เป็นได้แค่พี่น้อง

“กูไม่เป็นมันแล้วคนดี”

[ไฉ่ดี นี่มีงเศรำหนักกว่าเดิมอีกปะเนี่ย]

“เออดี ยิ่งคิดยิ่งเศรำ” ผมสูดน้ำมูกเสียงดังเพราะกำลังจะเริ่มร้องไห้ กับเพื่อนสนิทที่รู้ทุกอย่างมาตั้งแต่ต้นไม่จำเป็นต้องเล่าอะไรเพิ่มเติมมากนัก ปาเก่าที่ได้ยินผมเริ่มสะอื้นถอนหายใจออกมาหนึ่งครั้ง ดังจนผมสัมผัสได้ถึงความเหนื่อยหน่ายใจของมัน

[เดี๋ยวกูไปปรับ]

“รีบมา กูรอ” ผมเป็นฝ่ายกดตัดสาย จากนั้นก็โยนโทรศัพท์ไปบนกองข้าวของที่รกอยู่ตรงหน้า ทว่าครั้งนี้ไม่ได้ก้มลงไปนอนหมดสภาพ แค่ลุกขึ้นเก็บข้าวของเตรียมตัวไปดืม

จุดประสงค์การใช้ชีวิตเกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่

โปรดจำเอาไว้ วันดี...จะไม่เป็นคนดีอีกต่อไปแล้ว!

วันที่ 01

ENJOY READING

“เด็กดีต้องโดนอะไรค่าา”

“ตินกู”

“โหย พี่เยะ เคยพูดดี ๆ กับรี้มั่งมั้ยะ”

“แล้วจะตามพวกกูสองคนไปอีกนานแค่ไหน”

“อย่าใช้คำว่าสองคน รี้ตามพี่เยะคนเดียว และจะตามจนกว่าจะหมดลมหายใจ ส่วนนอยยกเดินทิ้งช่วงหน่อยค่าอย่ามาเป็นก้าง”

“อือ”

“ยักมึงก็อย่าไปเชื่อฟังมันมาก มานี้ มาเดินข้างกู”

เจ้าของชื่อยอยยกเลิกคิวขึ้นหนึ่งข้าง ไม่ได้ทิ้งห่างและไม่ได้เดินไปตีชนาบข้างพี่ชายอย่างที่ถูกลั้งให้ทำ เขาแค่หยุดเท้าลงหลังเดินมาถึงกลางซอย สองคนที่เดินเคียงกันอยู่ข้างหน้าจึงหยุดตามแล้วหันมามองด้วยความสงสัย

ผู้ชายตัวเล็ก ๆ ที่ชื่อเซอริรี่เอย่ถามยอยยก

“มีอะไรเหรอยยกคนหล่อ”

“อยากกินไค้ก เหมือนที่บ้านมันจะหมดแล้ว เยะกับรีเดินนำไปก่อนเลย น้องจะเดินกลับไปซื้อที่ปากซอย”

“งั้นเอากะเป่ามึงมา เดี่ยวกูเอาไปเก็บให้ก่อน”

ยอยักษ์ไม่ได้ปฏิเสธ เขาแค่พยักหน้าแล้วปลดสายกระเป่าที่พาดอยู่บนไหล่หนาส่งไปให้ มัดกล้ำมเนื้ออย่างนักกีฬาขึ้นรูปปูดนูน รอยสักที่ท่อนแขนบวกกับใบหน้าหล่อเหลามีร่องรอยบอบช้ำส่งให้คนในแสงสลัววางดูน่ากลัว

“กล้ำมใหญ่มาก แต่กล้ำมแขนของยักษ์ เกิดจากการยกขวดนม” เซอร์รี่เลิกเกาะแขนโอเยะ เปลี่ยนเอานิ้วไปจิ้มที่กล้ำมแข็ง ๆ ของยอยักษ์ แล้วเขาก็ถูกตีมือเสียงดัง โอเยะตีกันเต็มแรงรักเลย

“เลิกว่าน้องกูเป็นเด็กได้แล้ว”

“ว่าอะไรละ นีร์โม่แม่ยักษ์นะ จะว่าลูกได้ยังไง แต่โม่เมียยังเป็นของพี่เหมือนเดิม” เซอร์รี่ทำปากยื่น

ยอยักษ์ายหน้าให้กับการเถียงกันของสองคนตรงหน้า และหลังพี่เยะรับกระเป่าไปแล้วคนทั้งคู่ก็ไม่ได้สนใจเขาอีก

ก็แค่...เดินต่อไปข้างหน้าพร้อมเถียงกันไปเรื่อย ๆ นั้นแหละ

ยอยักษ์เลยทำในสิ่งที่เขาตั้งใจว่าจะทำบ้าง คือหันปลายเท้าเดินกลับไปทางปากซอย มีสอดดล้วงลงในกระเป่ากางเกงขาสั้นหยิบโทรศัพท์ขึ้นมา ฟันขาวเรียงตัวสวยกัดขบริมฝีปาก ดวงตาคมกริบเหลือบมองท้องฟ้าในเวลาตีหนึ่งครึ่ง ครุ่นคิดว่าจะส่งข้อความอะไรให้คนที่ชอบดี

เขาพิมพ์ว่าคิดถึงลงไปหนึ่งประโยค จากนั้นก็กดลบเพราะไม่กล้าเผยความในใจ แสงไฟจากเสาไฟรายทางสาดกระทบบนหน้าหล่อที่ขีดแหว่งมองท้องฟ้า รับหยาดหยดน้ำค้างเย็นชื่น

บนหน้าของยอยักษ์มีบาดแผลชัดเจน เหนือคิ้วข้างขวามีแผล

แตกและรอยเย็บ ส่วนโน้ทงแก็มข้างซ้ายขึ้นห้อยเลือดซ้ำเป็นจำ มุมปากมีเลือดซึม สันตั่งมีรอยแตกยาวเด่นสะดุดตา ส่วนตามลำตัวบอบช้ำอย่างนับไม่ถ้วน

ไม่ใช่อันธพาลมีเรื่องชกต่อยไปทั่วหรอกนะ แต่เพราะว่าเขาเป็นนักมวย วันนี้ขึ้นชกครั้งใหญ่เสียด้วยเลยเสียที่จะมีผลไม่ได้ แต่ถึงยังไงการเจ็บตัวก็คุ้มค่าเพราะชนะน็อกตั้งแต่ยกสอง

‘เราทำได้ด้วยนะวันนี้’

สุดท้ายข้อความที่ส่งหาคนที่ชอบก็เป็นแค่การเล่าชีวิตประจำวันธรรมดา ยอัยกยังคงเดินอย่างเชื่องช้าเพื่อรอข้อความตอบกลับ เพียงแต่ว่าหลังคนที่ได้รับข้อความเปิดอ่าน ก็ส่งกลับมาแค่สติ๊กเกอร์โง่ ๆ หนึ่งตัว

รั้งรออยู่นานว่าจะมีข้อความอะไรเพิ่มเติมมากกว่านั้นหรือเปล่า แต่สุดท้ายก็ว่างเปล่า ไม่มีอะไรเลย

นิ้วมือเรียวยาวจึงจัดการยึดโทรศัพท์ลงในกระเป๋ากางเกง ยอัยกถอนหายใจเบา ๆ แล้วเร่งฝีเท้าให้ไวขึ้น เขาสอดมือล้วงเข้าไปในกระเป๋ากางเกงทั้งสองข้างอย่างผลอดตัว และไม่รู้ตัวว่าวินาทีที่เขาเดินเข้าไปร้านสะดวกซื้อที่เปิดยี่สิบสี่ชั่วโมงตอนตีหนึ่งครั้งนั้น ใครบางคนจับจ้องมาที่เขาด้วยความสนอกสนใจ

ไม่เอาแล้วพวกหมอ...

อยากได้ผัวอันธพาล

เป็นวันที่ไร่ซึ่งสติมองตามร่างสูงของยอัยก จับจังหวะการก้าวขา พิจารณาน่านิ้วมือสวยดีตอนที่อีกฝ่ายกวาดน้ำอัดลมลงมาจากบนชั้น เขาเห็นว่าคนตัวสูงที่น่าจะเด็กกว่าเลือกขนมอีกชนิดน้อยใส่ลงไปในตะกร้าด้วย เสริจสรรพเรียบร้อยแล้วถึงค่อยเดินไปจ่ายเงินที่เคาน์เตอร์

น่าเสียดายที่เขาเมาและตาพร่าเลือนเกินกว่าจะเห็นหน้าอีก
ฝ่ายได้ถนัด แต่เหมือนใบหน้าจะโหดและดูเอาเรื่องอยู่เหมือนกัน
แบบนี้แหละเลวดี เลวแบบอันธพาล เลือกแล้วคนนี่ พอกันที่
ชีวิตจิตซัดตลอดแปดปีที่ผ่านมา

วันนี้วันดีจะร้านร้อน จะปลดปล่อย

เลี้ยงเป่าหมายเรียบร้อย วันดีก็ใช้มือเกาะไปตามขอบโต๊ะ
สำหรับนั่งดื่มหรือกินอาหารในร้านสะดวกซื้อ เขาพุงทั้งตัวและ
หัวที่มันตีบไปหาคนที่...

หุนดีอย่างร้ายกาจ

มันหัวเป็นบ้าเลย การดื่มเหล้าครั้งแรกของนายแพทย์วันดีนั้น
จบลงที่อ้วกยับหน้าแนบซักโครก เดือดร้อนเพื่อนอย่างปาเก๋ต้อง
แบกเขากลับมานอนที่คอนโดฯ ตั้งแต่ห้าทุ่ม

แต่ไม่รู้ทำไมเหมือนกัน จู่ๆ เขาถึงได้ออกมาเดินเรื่อยเปื่อย
หาอะไรร้อนๆ กิน

“ยกไม่ได้เอาถุงมาครับ” เสียงทุ้มต่ำของคนตัวสูงหุ่นล่ำดั่งขึ้น
วันดีสังเกตว่าอีกฝ่ายสวมเสื้อสีดำตัวโคร่งกับกางเกงขาสั้น ใบหน้า
มีแผลอยู่ทั่ว

มาเพียบเปลววะ แผลเต็มหน้าเลย

“เอาถุงผ้าไปก่อนก็ได้ ว่างแล้วค่อยเอามาคืน”

“ครับ”

“ชนะนี่อกเลยเนอะวันนี้ พี่ดูผ่านทีวีอยู่เมื่อตอนกลางวัน หมัด
หนักใช้เล่นนะเราอะ”

อะไร ใครหมัดหนัก

อันธพาลซัด ๆ เลยใช้มัยเนี่ย ชกคนจนนี่อก...

แต่แบบนี้ก็ดี อยากรลั้มรชชาติเผ็ดร้อนของคนเลว

ใคร ๆ ก็ชอบคนเลว ขนาดไอ้พี่เต๋อายังชอบคนเลวเลย แม่!

“น้อง...มาคุยกันหน่อยดีปะ”

“...”

“ฝากจ่ายค่าถุงยางด้วยนะ เต๋อวรอข้างนอก” วันดีหยิบ
 กลุ่มองูยางอนามัยสองกล่องโยนลงในตะกร้าข้าวของของยอຍັก
 จากนั้นก็ตีบไหล่หนาของคนที่ตัวโตกว่า ก่อนเดินเซซัดเซออก
 ด้านนอกอย่างที่ประกาศกร้าว ปล่อยให้ทั้งพนักงานและยอຍັกมอง
 หน้ากันเองอย่างงุนงง

ยอຍັกนิ่ง ใช้เพียงสายตามกริบมองตามคนเมมาออกไป
 เท่านั้น

รออยู่ข้างนอกจริง ๆ ด้วยสินะ

“เอาออกเถอะน้องยັก พี่เขาน่าจะเมามาก”

“คิดรวมไปเลยก็ได้ครับ ของมัน...นั่นแหละ เต๋อวรอโรคติดต่อ
 ทางเพศสัมพันธ์มันเยอะ คุณเขาคงจำเป็นต้องใช้”

“เฮ้อ พี่น้องบ้านนี้เนี่ยน้ำ จิตใจดีทั้งคู่เลย”

ผมไม่รู้ ไม่รู้เลยว่ากรี๊ดร้องฟูมฟายต่อหน้าเด็กผู้ชายคนนั้น
 ไปได้อย่างไร น้ำตาทะเล่อกอย่างกับเขื่อนแตก ทั้งยังเกาะแข่งเกาะเขา
 ในยามวิกาล แล้วเอาแต่เว้าวอนขอความรักจากไอ้พี่เต๋อไม่หยุด
 หย่อน แม้รู้ดีแก่ใจว่าคนที่ผมกอดขาอยู่นั้นจะไม่ไ้ เขาตัวใหญ่กว่า
 ไอ้พี่เต๋อหลายเท่า ความจุนเจียวจากใบหน้าดูตันก็มากกว่าด้วย

ผมเอาแต่โทษตัวเองไม่หยุดเพราะเมามาก ว่าผมไร้ค่าเกิน
 กว่าที่ใครจะรัก และสุดท้ายก็ไม่รู้ว่ายังไงกัน เด็กผู้ชายที่ผมค่อนข้างอด
 เขาในใจว่าเหลือขอเป็นอันธพาล หรือไม่ก็ตะโกนด่าว่าเป็นมาเพีย
 ตัวชั่วอะไรทำนองนั้น ถึงได้แบกผมขึ้นหลังเดินเงิบ ๆ ไปตามทาง

แผ่นหลังของเขากว้าง กว้างพอให้ผมซุกหน้าซบลงไป และเขาตัวใหญ่...ใหญ่พอที่จะไม่เห็น้อยตอนแบกผมเดินมาถึงคอนโดฯ ผมบอกกับพี่ รปภ. ที่คั่นหน้าคั่นตากันดีด้วยเสียงอ้อแอ้วว่าเขาเป็นเพื่อนของผม เราสองคนจึงเข้าตึกมาได้อย่างง่ายดาย

“พาเข้าลิฟต์ที” ผมบอกเขา ไม่ยอมลงจากแผ่นหลัง คนตัวสูงถอนหายใจเหนื่อยหน่ายแต่ยอมแบกผมเดินต่อเข้าไปในลิฟต์

“ชั้นไหน”

“สิบแปด”

“เดินเองไหวมั๊ย หนักแล้ว”

“ไม่ไหวเลย”

ผมได้ยืมเขาถอนหายใจออกมาอีกครั้ง และเพราะผมอยากรู้ว่าเขากำลังทำสีหน้ายังไงเลยชะเง้องหน้าเข้าไปใกล้ จากนั้นก็ต้องตกใจ สะดุ้งเฮือกเพราะดวงตาคมกริบตัววัดมามอง

คิ้วของเขาเข้มมาก แพนชนตาก็ยาวงอนดกหนา ดวงตาซีเจี๊ยงแบบพวกวายร้ายในละครหลังข่าว แต่โดยรวมก็ต้องพูดว่าหล่อเหลาอย่างร้ายกาจ

เขาหล่อมากจริง ๆ นะ บาดแผลบนใบหน้าไม่ได้ลดทอนความหล่อของเขาลงเลย แต่มันเยอะเกินไป เขามีแผลที่หางคิ้ว โหนกแก้ม สันตึง มีหน้าซ้ายังมีตรงมุมปากนั้นอีก

“แผลเยอะจัง ไอ้เด็กอันธพาล”

“เปล่า ไม่ใช่อันธพาล...”

“งั้นก็เป็นมาเฟียแบบในหนัง”

“นั่นก็ไม่ใช่อีกเหมือนกัน...ถึงขั้นสิบแปดแล้ว ห้องไหน”

“หนึ่งแปดศูนย์เจ็ด เดินตรงไปได้เลย” ผมบอก แอบหัววินวิตกกับเสียงห้วน ๆ แต่ในหัวกลับจินตนาการถึงฉากเร่าร้อนในหนัง

มาเพียฮ่องกงไปด้วย

ผมไม่แน่ใจเลยว่าในห้องผมจะมีชุดกีเฝ้าหรือเปล่า อยากรอง
ใส่ชุดสีแสดรัดรูป จากนั้นก็ถลกกระโปรงสั้น ๆ ขึ้นนิดหน่อยให้เห็น
แก้มก้นนิด ๆ แล้วปล่อยให้เขาบิดเบียดส่วนนั้นเข้ามาในช่องทาง
โอบรัดเขาไว้ด้วยความอ่อนนุ่มเสมือนเนื้อฟักก่ามะหยี่

ทำพีแรง ๆ เลยเด็ดดี

ใส่ของเธอเข้ามา

ไอ้เหี้ย ผมคิดอะไรลามกอย่างนี้ได้ยังไงนะ

แล้วก็ในห้องมันจะไปมีชุดกีเฝ้าได้ยังไงกัน

ผมเมามาก...มาก ๆ แน่เลย

“คุณ...ถึงหน้าห้องแล้ว คุณ?” เป็นอีกครั้งที่ยอยักต้อง
เอี้ยวหน้าไปมองคนด้านหลัง ลอบถนหายใจเป็นครั้งที่เท่าไรไม่รู้
ของวันเพราะความเหนื่อยหน่าย แทนที่ชื่อของเสร็จแล้วจะได้กลับไป
นอนบนเตียงสบาย ๆ ดันเจอคนเมาพูดไม่รู้เรื่องฝากจ่ายค่า
ถุงยางอนามัย ทั้งยังเกาะแข่งขาขอให้พามาส่งบ้านอีก

สุดท้ายก็ใจอ่อนเพราะคนที่เกาะขาเอาแต่ร้องไห้ แต่ไม่ง่าย
เลยเพราะชุดให้ลูกเท่าไรก็ยังไม่เอาแต่นั่ง เขาก็เลย...ถือวิสาสะแบก
คนเมาขึ้นขึ้นหลัง เดินเท้าต่ออีกเกือบ ๆ สองกิโลเมตรมายังคอนโดฯ
ที่คนเมาซึบอก

“คุณ?” ยอยักเรียกอีกครั้ง แต่ดูเหมือนอีกฝ่ายภาพจะตัดไป
เสียแล้ว และเขาขอสารภาพเลยว่าไม่รู้จะจัดการกับสถานการณ์นี้
ยังไง “ถ้ารู้ว่าคออ่อนกินแล้วเมาเรื้อนขนาดนี้ อย่ากินแต่แรกก็สิ้น
เรื่อง”

บ่นออกมาอย่างไม่ใช่นิสัย ขอบตัวลงนิดหน่อยเพื่อวางคนที่

ชีหลังอยู่ลงบนพื้น ยอຍักจับคนเมานั่งพิงกำแพง สอดสายสายตา
สำรวจว่าศิย์การ์ดปลดล็อกห้องอยู่ตรงไหน

โชคดีที่อีกฝ่ายใส่ป้ายห้อยคอไว้ และดีที่ศิย์การ์ดสอดอยู่ใน
นั้น ยอຍักแปลกใจที่เนื้อตัวคนเมาสะอาดสะอ้าน ทั้งยังหอมกลิ่น
น้ำยาปรับผ้านุ่มจาง ๆ จากเสื้อผ้าอีกด้วย

เมมาแล้วเดินไปเรื่อยหรือยังงั้นนะ อันตรายจะตายซัก ทำ
อะไรไม่ระวังตัวเลย

และยอຍักก็ต้องแปลกใจมากขึ้นไปอีกเมื่อพบชื่อที่หน้าบัตร
...นายแพทย์วันดี เลหาวัฒนา

ชื่อวันดีสินะ ชื่อความหมายดีจังเลย

เขาอ่านชื่อจากป้ายห้อยคอที่ใส่รวมไว้กับศิย์การ์ด จากนั้นก็
เหลือบไปมองคนที่ยังคอพับ มีขอขาวบางยกขึ้นมาตบแปะ ๆ ตาม
ใบหน้า

ยุกัดละมั้ง ผิวขาว ๆ ถึงเริ่มมีตุ่มสีแดงตามตัว

คิดว่าไม่ควรรั้งรอให้เสียเวลามากไปกว่านี้ ยอຍักจึงแตะการ์ด
ที่หน้าประตูห้องหนึ่งครั้ง เสียงระบบปลดล็อกทำงาน ประตูเปิด
กว้างหลังด้ามจับประตูถูกดัน

ยอຍักหิวปีกของวันดี ลากเข้ามาในห้องพร้อม ๆ กัน เขาเปิด
ไฟ ลอบมองสำรวจรอบกาย ห้องคุณหมอยังโสดค่อนข้างรกมาก
เบาะนุ่มของโซฟาถูกใช้รองรับเนื้อตัวผอมบางของคุณหมอวันดี

ยอຍักหายใจหอบเหนื่อยอ่อน หยิบกระป๋องน้ำอัดลมในถุง
ผ้ามาเปิดดื่ม เมื่อเขาเสริ้จรรยาแล้วและกำลังจะลาจาก คนที่ภาพตัด
ไปแล้วกลับติดตัวลุกพรวดพราด

“หลิวเต๋อหัว...” และแล้วไฟในห้องก็ดับพิบลงอีกครั้ง เป็น
ฝีมือเจ้าของห้องที่ดับมัน เวลานี้จินตนาการในหัวของวันดียากแท้

สุดจะหยั่งถึง

มีโลกเสมือนเกิดขึ้นในมโนสำนึก เขาคิดว่าที่นี่คือเยาวราช ในปี 2475 ยุคที่อำนาจของมาเฟียเฟื่องฟู (มั่ว)

เขาอยู่ที่ถนนมังกรเชื่อมต่อกับถนนพยุภย์ (นี่ก็มั่วอีกเหมือนกัน) เป็นสาวน้อยหน้าแจ่มชื่อวาทิมจุ ยืนคั่นกลางระหว่างแก๊งมังกรและแก๊งพยุภย์ (ส่วนอันนี้จินตนาการเกินไปมาก)

หัวหน้าแก๊งทั้งสองอย่างพืหลีวและพืฮ้อกำลังจะต่อสู้กันเพื่อแย่งความรักจากวาทิมจุ...

วาทิมจุรักพืหลีวเพราะชื่อของเขามีคำว่า ‘เต๋อ’ แต่สุดท้ายแล้วคนที่ได้ตัวเขาไปคือพืฮ้อจากแก๊งพยุภย์

วาทิมจุถูกกดรัดและถูกบังคับจนเจ็บปาก เขาตะโกนบอกพืหลีวว่าไม่ต้องเป็นห่วงฉัน แต่ต้องรีบยกพวกมาช่วยฉันด้วย จากนั้นภาพก็ตัดเป็นละครไทย

วันดีถูกผลักลงบนเตียง เขาสะบัดตัวเหมือนเป็นนางเอกละครหลังข่าว คนผลักผลักเขารุนแรงจนสะโพกแทบคราก วันดีสะบัดหน้ามองน้ำตา ตัดพ้ออย่างจวนใจ

“คุณจะได้ฉันแค่ร่างกาย คนสารเลวไม่มีความเป็นสุภาพบุรุษชั่วช้า”

“คุณ...ก็คุณมาจับผมก่อน ขอโทษแล้วกันที่ผลักแรง”

“คุณจำไว้เลยนะ คุณจะได้แค่ร่างกายของฉัน แต่ไม่มีวันได้หัวใจ”

ยอຍักที่ยังมีสติครบถ้วนกะพริบตาพริบ ๆ ขยับถอยหลังอย่างงุนงงไปหลายก้าว เขาคิดว่าควรรีบออกไปจากที่นี่จะดีกว่า ทว่าวันดีคว้าคอเสื้อด้านหลังของเขาไว้ พรหมที่พื้นค่อนข้างลื่น ยอຍักเลยเสียหลักล้มหงายหลัง

ยังไม่ทันที่จะได้หายใจหรือระบายความจุกจากการล้มกระแทกพื้น คนที่กระซอกเขาไว้ก็ทิ้งตัวลงมานั่งคร่อมทับทันที

วันดีบดเบียดสะโพกกับท่อนร้อน เด็กหนุ่มอายุแค่นี้ลึบยอมตื่นตัวง่ายเป็นธรรมดา คนโดนปลุกเร้าหายใจหอบหนัก ๆ

ก่อน...จะเอื้อมมือไปคว้าถุงผ้าหากล่องถุงยางอนามัย ยอฮัยกแกะกล่องอย่างชำนาญแล้วหยิบซองสีเงินซองหนึ่งออกมาจากกล่อง

สอดมันเข้าไปที่กระเป๋ากางเกง เตรียมความพร้อมให้เรียบร้อยจึงค่อยพลิกตัวสลบตำแหน่งกัน พรึบตาเดียววันดีก็อยู่ใต้ร่าง ซ้อมมือทั้งสองข้างถูกตรึงให้อยู่นิ่ง

“ผมรู้แล้วว่าคุณต้องการอะไร”

“...”

“สุราเป็นเหตุให้ขาดความยับยั้งชั่งใจสินะ”

“ฮึก...” ผมรีบยกมือขึ้นปิดปากกลั้นเสียงคราง หลับตาลงปล่อยให้หน้าตาแห่งความท้อหรรษรินไหล ผมลงเอยแบบที่ผมไม่ได้ตั้งใจ หรือไม่ก็ลงเอยในแบบที่ผมตั้งใจตอนผมเมา

ผมถูกคนตัวโตกล้ำเนื้อแน่นเปรี้ยะจับแก้ผ้า เขาเล่าโลมผมอย่างโคตรชำนาญ ตะละคลิ้งไปที่ส่วนไหนส่วนนั้นก็ร้อนผ่าว และถ้าให้ผมเดา ที่หวนมของผมทั้งสองข้างในตอนนี่คงแดงกำ เพราะถูกเขาดูด กัด จับจนเป็นรอยพินแน่ ๆ

ช่องท้องผมวูบไหว ผิเสื้อประมาณหนึ่งล้านตัวกางปีกบินวนอยู่ในนั้น ส่วนกลางกายแข็งชันขึ้น เขายังไม่ได้สัมผัสมันเลยสักครั้ง แต่ทำผมคลั่งจนเจียนปลดปล่อย มีเพียงปลายนิ้วเรียวยาวที่สอดเข้าออกในช่องทาง ผมรู้สึกถึงของเหลวหนืดลื่นและปลายเล็บที่ครูดผิวเนื้อด้านใน ผมตัวสั่นหายใจหอบถี่ ใจเต้นระรัว ท่อนขาเสียดสี

พยายามหุบเข้าหากัน แล้วพอเขาใช้ปลายเล็บครูดผนังนุ่มของผม
อีกไม่กี่ครั้ง ผมก็หลังออกมาอย่างน่าละอาย ฉีดพุงของเหลวกลื่น
คาวขึ้นมาเปรอะเปื้อนหน้าอกและหน้าท้อง กระตุกเฮือก ๆ รุนแรง
ที่สุดตั้งแต่เคยรู้จักเรื่องลามกพวกนี้มา

เขาทำมันได้ยังไงกันนะ

ทำให้ผมรู้สึกดีและเคลิบเคลิ้มจนควบคุมตัวเองไม่ได้ขนาดนี้ได้ยังไง
ประสบการณ์ครั้งแรกของผมเลยนะ ชิงที่เก็บไว้ให้พี่เต๋อ...

ช่างแม่งเหอะ ขอแอบแซ่กับคนตรงหน้าก่อนก็แล้วกัน

“เสร็จง่ายจัง” เขาพูดเสียงพราวแต่ทำผมอาย จากนั้นก็เล็ก
รุ่มร่วมกับตุ่มไตที่หน้าอก แล้วทำในสิ่งที่รุนแรงต่อความรู้สึกของผม
มากกว่านั้น นั่นคือการก้มลงไปเลียคราบคาวกามที่เปรอะเปื้อนตรง
อกและหน้าท้อง การแลบลิ้นเลียของเขามันฮอตเป็นบ้า ผมหายใจ
หอบถี่รัว ตอนนี้อยู่สร้างเสียยิ่งกว่าสร้างอีก

ไม่นานหลังจากนั้นผมพบว่าตัวเองนอนหงายอยู่บนโซฟา
ต้นขาแยกกว้าง ข้อเท้าโอบไขว่กันหลังสะโพกสอด ครางเสียงหวาน
รองรับเนื้อตัวใหญ่โตที่บิดเบียดเข้าหา เขาถอดเสื้อยืดตัวโคร่งออก
แล้ว หลงเหลือเพียงมัดกล้ามเนื้อแน่นตึงให้ผมสัมผัส ผมลากมือไป
ตามแผ่นหลังกว้าง บีบเคล้นสำรวจรอยซ้ำรวมถึงรอยสักตามตัวเขา
ไปด้วย

เมื่อสายตาปรับเข้ากับคามมืดได้เป็นที่เรียบร้อยแล้ว ผมถึงได้
เห็นใบหน้าของเขาชัด ๆ เขาขยับตัวขึ้นมาคร่อมกัน ดูหล่อจนแทบ
คลั่งกับการใช้ปากฉีกของถุงยางอนามัย เขาปลดกระดุมกางเกง
ตัวเองออก แล้ววิ่งมันไปกองที่ช่วงวีไลน์ ผมก้มหน้าหายใจตอนที่
เห็นแท่งสวรรค์และพวงสวาท...

ไอ้เหี้ย กูตายแน่! ไช้มันแบบ... จุก!

เขาสาวรูดมันจนเกิดเสียงดังข่มขวัญ และแล้วมันก็พองดับ
เต็มไม้เต็มมือ

ดูยางอนามัยถูกสวม เขาจับขาผมขึ้นพาดบ่า เวลานั้นผมได้
แต่สบตา ความหล่อออร่าของเขาทำผมที่กำลังจะร้องปรามหุบปาก
จับได้ทันที

เหงื่อเขาออกเยอะชะมัด ดวงตาคมกริบที่ไม่ปกปิดความ
ต้องการคู่นั้น อาจหลอมละลายผมจนตายได้เลย

“...แน่นจัง”

“โอ้ยยย ดีเจ็บ!” ผมร้องบอกเขา ยกมือขึ้นโอบกอดพรางรั้ง
เขาเข้าหา จิกเล็บมือระบายความรวดเร็ว ช่องทางเหมือนจะฉีกขาด
ให้ได้เลย

มีเสียงเสียดสีเกิดขึ้นในหัวของผม ความเจ็บเล่นงานจนขาส่วน
ส่วนร้อนของเขาตอดเต้นตบ ๆ อยู่ในร่างกาย และกำลังแทรกเข้ามา
เรื่อย ๆ อย่างไม่รู้ความปรานี

ผมร้องให้สะอึกสะอื้นจนตัวสั่น เขาช่วยจับขั้บคราบน้ำตาลแล้ว
เปลี่ยนการรุกร้าวอย่างเร่งรีบ เป็นบดเบียดเข้าหาอย่างนุ่มนวลที่สุด
ผมไม่ได้ขอให้เขาหยุดหรือกนะ อาจจะเพราะจุกอยู่จนพุด
ไม่ออก

และแล้วในที่สุดมันก็เข้ามาได้จนหมด มาพร้อม ๆ กับความ
รวดเร็วแสนสาหัส ผมเจ็บถึงไขสันหลัง

“ไม่เคยใช่มั๊ย” เขาถามผมเสียงเข้ม ปากชิดอยู่ที่ใบหู

“บะ... บ้า ทำไมจะไม่เคยล่ะ”

“เสียดออก”

“อะ!”

“เห็นมั๊ย คุณเจ็บ”

เขาแค่ลองขยับเบา ๆ เท่านั้นเพื่อยืนยันว่าผมไม่เคย แต่ผม
 ดันเจ็บจนร้องเสียงหลง ก่อนจะรู้สึกว่ามีแม่มือของเขาลูบวนที่แก้ม
 ปลอบประโลมให้ความเจ็บปวดหายไป

“โอ้ นะ...”

เขาอ่อนโยน อดทนที่จะรอคอยจนกระทั่งผมเป็นฝ่ายหยุด
 เอวเข้าหา ผมร่อนเอวเข้าหาเขาจริง ๆ เพราะหลังความเจ็บทุเลา
 ความรู้สึกอื่นที่ไม่เคยพบมาก่อนก็เข้ามาแทนที่

ผมแน่ใจว่ามันเป็นความทรงจำชนิดหนึ่ง เพียงแต่ว่าหาก
 อดทนปล่อยเขากระทั่งกระทั่งกระแทกไปเรื่อย ๆ จนสุดทาง ผลตอบแทน
 คงเป็นความสุขที่ล้นทะลัก

ผมเลื้อยลนอย สุขสมคลุ้มคลั่ง หลายต่อหลายครั้งจนกระทั่ง
 แสงแรกของวันสาดเข้ามาจากหน้าต่างกระจกที่ไม่ได้ปิดม่านเอาไว้

ช่องทางผมหนีบขา ร้อนผ่าวแสบคันเพราะเขาเพิ่งถอนตัวตน
 ออกไป ส่วนปลายของท่อนร้อนก็เริ่มเจ็บนิด ๆ คงเพราะปลดปล่อย
 ออกมาเยอะจนเกินควร

เขารีดเคล้น เคี้ยวกรำผมอย่างเอาเป็นเอาตาย

ผมหอบหายใจแรงแล้วตะกายตัวตะแคงข้าง นึกว่าเขาจะอึด
 แล้ว แต่ดูเหมือนว่าผมจะคิดผิดไปหน่อย เขาก็แค่...ถอดถอนตัวตน
 เพื่อเปลี่ยนถ่วงยางอนามัยใหม่

“ยังจะต่ออีกหรือ ทางนี้แค่นี้ก็จะกระดิกไม่ไหวแล้วนะ”

“อือ จะต่อแล้ว”

ช่างเป็นคนทีประหยัดคำพูดเสียเหลือเกิน และหลังจากตอบ
 คำถามผมอย่างห้วนสั้น เขาก็แหวกแก้มก้มก้นผมออกแล้วสอดส่วนคึก
 แข็งเข้ามาทันที

อีกครั้ง...และอีกครั้ง

“อีกทีนะ เปลี่ยนท่าหน่อย”

ให้เปลี่ยนท่าอะไรอีกวะ ตอนนี้แค่นี้ผมยังกระดิกไม่ไหวเลย!

วันที่ 02

ENJOY READING

ตาย...

สู้ออกไปแล้วแน่ ๆ เลยผมนะ ในตอนที่นาฬิกาปลุกดัง ร่างกายของผมยังไร้แม้แต่เริ่มแรงจะขยับตัว

เขาออกไปแล้ว เด็กผู้ชายที่อยู่กับผมมาตลอดทั้งคืนคนนั้น ผมพอจะมีสติอยู่บ้างก่อนที่เขาจะออกไป เลยรู้ว่าเขาขีดตัวให้ผม แล้วก็เปลี่ยนเสื้อผ้าผมเป็นชุดใหม่ให้ด้วย

ผ่านวณผืนนุ่มห่มลงบนตัวโดยฝีมือของเขา เครื่องปรับอากาศ ถูกปรับอุณหภูมิไว้จนได้ระดับด้วยฝีมือของเขาก่อนเช่นกัน ผมนึกสงสัยว่าเขาติชขนาดนี้ได้ยังไงกันนะ มันไม่เข้ากับท่าทางโหด ๆ และ สายตาเย็นชาของเขาเลย

ผมแอบมองหน้าเขาครั้งสุดท้ายตอนที่ถูกห่มผ้าให้

เขามันหล่ออย่างร้ายกาจ

เขามันหล่ออย่างอันตราย

เขามันหล่อแบบทำร้ายหัวใจจิตใจ นั่นคือทั้งหมดที่ผมนิยาม

เด็กคนนั้น

คงเป็นสภาวะโง่ ๆ ที่เกิดขึ้นตอนกำลังระหว่างมีสติกับไร้สติ กระมัง ที่ผมพบว่าผมไม่อาจเอาความสนใจของผมออกจากเด็กหนุ่มๆ แปลกหน้าคนนั้นได้เลย

สงสัยเพราะฟิน แบบนั้นแหละ แบบนั้นเลย

ผมสะดุดศีรษะไล่อาการมันงจากสภาวะแสงๆ เปิดเปลือกตาที่ปิดสนิทอยู่ให้ลืมขึ้น จากนั้นก็ใช้มือสั้น ๆ เลิกผ้าห่มออกจากร่างกาย เจ็บราวไปทั้งตัวในตอนที่ยายามจะพุงตัวเองลุกขึ้นมา ช่องทางยังคงหน่วงซาราวกับว่าไอนั้นของเขายังเสียบคาอยู่

ขาผมถึงกับสั่นตอนที่ใช้มันยันพื้นขณะขยับมานั่งที่ชอบเพียงบรรยายไม่ถูกว่าตอนนี้ตัวเองรู้สึกอะไรกันแน่ ไ้อ้ที่เจ็บที่ปวดมันก็รู้สึกนั้นแหละ แต่อีกหนึ่งความคิดที่แทรกขึ้นมาดูจะทรงอิทธิพลมากกว่านั้น

ผมชอบบทรักเมื่อคืนมาก ๆ

ชอบความร้อนรุ่มที่ตัวเองได้กระทำ

ชอบความรุนแรงตอนที่เขาถาโถมเข้าหา...เกิดมายี่สิบเก้าปี ก็เพิ่งค้นพบนี้แหละว่าตัวเองชอบเช็ทซ์แบบที่มันดิบ ๆ แบบที่มันเถื่อน ๆ

เฮ้ย นี่มันยิ่งใหญ่กว่าไอนส์ไตน์ค้นพบอีเทากับเอ็มซีสแควร์อีกปะ ผมหัวเราะออกมาหนึ่งครั้ง แล้วต้องยกมือกอบกุ่มลำคอของตัวเองเมื่อพบว่ามันแหบแห้งแลบเคืองเสียเหลือเกิน

ครางจนเสียงแหบแบบในหนังสือนิยายมันเป็นแบบนี้เองสินะ

ผมยิ้มกริ่ม ไม่มีท่าทีเสียใจว่าเสียตัว กลับกันอันที่จริงผมว่าผมเริงว่า ชีวิตจิต ๆ ที่ผ่านมาเริ่มมีความหมายขึ้นมาบ้างแล้ว

เช็ทซ์มันดีแบบนี้เอง

คิดได้ตั้งนั้นผมก็หันไปกดเลื่อนนาฬิกาปลุก ลุกขึ้นยืนด้วย
ท่าทางร่าเริงเกินกว่าคืนวันที่ผ่านไป แต่แล้วก็ต้องล้มตัวลงนอนบน
เตียงอีกครั้ง ส่งเสียงครางไอยเพราะเจ็บขัดที่ช่องทาง ไม่ถึงกับทน
ไม่ไหว แต่เจ็บขึ้นมาเมื่อไหร่ก็หวนคิดไปถึงตอนถูกอึบ ๆ

ผมว่าผมเริ่มหมกมุ่น

ว่าแต่ว่า...ผมจะเจอเขาได้อีกที่ไหน

ผมกะพริบตาพริบ ๆ จากการครุ่นคิด ท่าทางร่าเริงเมื่อครู่เริ่ม
เคร่งขรึมเพิ่มขึ้นอีกนิดหน่อย แล้วค่อย ๆ พยุงตัวเองลุกขึ้นมา นั่งอีก
ครั้ง จี๋ปากให้เสียงนาฬิกาปลุกที่ตั้งขึ้นอีกหน เพราะผมเป็นประเภท
ที่ชอบเลื่อนเวลาตื่น เลยต้องตั้งปลุกแบบเลื่อนทุก ๆ ห้านาที

คราวนี้ผมกดปิดมันหลังตื่นเต็มตา เสียงนาฬิกาปลุกทำผม
หยุดคิดเรื่องเด็กหนุ่มคนนั้นไปชั่วขณะ ผมระมัดระวังในการลุกขึ้น
ยืนอีกครั้ง กะเผลก ๆ ไปยังห้องครัวเพื่อเริ่มต้นชีวิตในเช้าวันใหม่

ชีวิตวันที่เปลี่ยนไป อาจเริ่มต้นที่นมอัลมอนด์เพื่อสุขภาพ
ยามเช้าถูกเปลี่ยนเป็นเครื่องดื่มชูกำลังสำหรับเพิ่มเรี่ยวแรง

996...997...998...999...1,000

“ครบสักที” ผมเหวี่ยงเชือกกระโดดในมือทิ้งไปเบื้องหน้า กอบ
เอาลมหายใจเข้าปอดถี่ ๆ เพราะความเหนื่อยอ่อน วันนีเห็น้อย
มากกว่าทุกวันเหนื่อยเพราะไม่ค่อยได้นอน อันที่จริงมีเช็ทซ์ก็เหนื่อย
แล้ว แต่ลงตารางกระโดดเชือกของเข้านี้เอาไว้ นอนไปได้แค่สาม
ชั่วโมงเลยต้องลุกขึ้นมาซ้อมตามตาราง

ผมเดินไปยังทิศทางที่เพ็งเขวี้ยงเชือกทิ้ง หยิบขวดน้ำดื่มที่วาง
บนเก้าอี้พลาสติกมาเปิดดื่มดับความกระหาย เหงื่อผมออกมาก

จนโชนกาย ท่อนบนเปลือยเปล่าถูกเกาะพรวดด้วยเม็ดเหงื่อ ทว่า
รอบตัวในเวลานี้ไม่มีใครเลย

จะมีก็แต่เสียงโครมครามที่ดังออกมาจากตัวบ้านสองชั้น
เหมือนจะดังมาจากทางห้องครัว

“เยะ ทำอะไรในครัวอะ” ผมตะโกนถาม เดินถอดผ้าพันมือ
ไปด้วยเพราะความสงสัย ดูเหมือนว่าพี่ชายของผมกำลังทำอาหาร
เข้าอยู่ละมัง

เยะก็แบบนี้ ชอบทำเสียงดังโวยวายให้ตกใจ แล้วก็ชอบทำ
หน้าตาดูๆ ด้วย

“กุหลามิดไม่เจอ”

“มันก็เสียบอยู่ในชั้นวางไม่ใช่เหรอ เมื่อวานตอนเช้าน้องยัง
ใช้อยู่เลย”

“เออวะ เจอละ”

“ทำอะไรกิน”

“ตัดตุตตุงน้ำเต้าหู้”

“รีโอามาแขวนไว้ให้อีกดิ?”

“เออ”

ผมหยุดฝีเท้า มองคนที่ตัวใหญ่กว่านิดหน่อยเดินตรงมาหา
พี่เยะเป็นพี่ชายแท้ๆ ของผม และอีกนัยหนึ่งเขาก็เป็นเหมือนพ่อ
ของผมด้วย

เพราะพ่อแม่ของเราเปิดค่ายมวยอยู่ที่ต่างจังหวัด พี่เยะกับ
ผมเข้ามาเรียนที่กรุงเทพฯ ได้หลายปีแล้ว และด้วยความที่โตกว่า
หลายปี เขาเลยต้องเป็นคนดูแลผมแทนพ่อกับแม่มาตลอด พี่เยะ
จบวิศวะ แต่ไม่รู้จะทำไหนเหมือนกันพอเรียนจบปุ๊บถึงได้เดินตาม
รอยพ่อเปิดค่ายมวยของตัวเองทันที

ป้าย ‘ค่ายมวยเด็ดจติก’ ขนาดใหญ่มากๆ ตั้งอยู่หน้าบ้าน แถมมีป้ายโฆษณาอยู่หน้าปากซอยอีกหลายป้าย ที่นี่เป็นทั้งค่ายที่ปั้นนักมวยอาชีพ รวมถึงเป็นโรงเรียนสอนศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัวอีกด้วย

แน่นอนว่าพี่เยะเคยเป็นนักมวยเบอร์หนึ่งของค่าย แต่เขาเป็อมวยล้ม (มวยที่ชกกับคู่ชกที่ไม่ค่อยเก่งเพื่อเก็บแต้มป้องกันแชมป์ไปเรื่อยๆ หรือเพื่อสร้างสถิติชนะให้เป็นแชมป์โลก) ก็เลยแขวนนวมไป

เยะบอกว่าเยะหมดแพสชันชก เหลือแต่โมติเวชันอย่างเดียวคือเงิน คอร์สเรียนของค่ายมวยเด็ดจติกราคาแพงก็จริง แต่พวกผู้มีอิทธิพลก็ชอบส่งบอดี้การ์ดมาเรียนมวยเพิ่มกัน

รวมถึงสาว ๆ หนุ่ม ๆ ที่รักสุขภาพและอยากกระชับรูปร่างมาต่อคิวเรียนยาวเหยียด คอร์สฝึกโหดที่โหดทั้งราคาและโปรแกรม ซ้อมเริ่มถูกแนะนำปากต่อปาก ภายในเวลาสามปีค่ายมวยเด็ดจติกจึงโด่งดังและเป็นที่ยอมรับ เทคนิคการป้องกันตัวใช้งานได้จริง ไม่งกอุปกรณ์ ครูผู้สอนใส่ใจประกบตัวต่อตัว

“กินมัย” โอเยะยื่นถุงน้ำเต้าหู้มาตรงหน้าผม แม้จะรู้ว่าผมต้องถ่ายหน้าปฏิเสธแน่ๆ เยะก็ยังยื่นมันมา “ไม่กินหรอ แล้วมึงกินอะไรยังเนี่ย ไม่ใช่แตกแต่น้ำอัดลมนะ กูจะเอาไม้มาตีให้ตาย”

เยะไม่เคยตีจริง ๆ เขาก็ชูปไปอย่างนั้น เวลาที่ผมทำผิดจนเยะโกรธ เยะจะใช้วิธีไม่พูดกับผมมากกว่า แล้วแบบนั้นมันก็เจ็บยิ่งกว่าการถูกตีเสียอีก

“น้องกินใจ้กไปแล้วตอนหกโมงเช้า”

“เออดี แล้วเมื่อคืนมึงเข้าบ้านมาตอนกี่โมง กูอาบน้ำเสร็จตอนตีสองยังไม่เห็นมึงกลับมาเลย”

“หกโมง” ผมตอบ ยกมือลูบหลังต้นคอไปด้วย
น่าจะเป็นจังหวะเดียวกันกับที่เยะเห็นรอยเล็บลากเป็นทาง
บนแผ่นหลังของผม เขาเลิกคิ้วขึ้นหนึ่งข้าง ถามโพงผางตามนิสัย
“ไปเอากับใครมาอีกล่ะ ไหนว่าจะหยุดแล้ว คนที่มึงชอบเขา
ไม่ชอบเรื่องแบบนี้ไม่ใช่หรอ”

“ก็ไม่ได้ตั้งใจเหมือนกัน” ผมเว้นวรรค ถอนหายใจเบาๆ มัน
มีบางสิ่งที่ติดค้างสำหรับคุณอนเมื่อคืน แล้วผมก็ไม่รู้จะปรึกษาใคร
นอกจากพี่ชายตัวเอง “เยะ น้องถามอะไรหน่อยดิ”

“ว่า?”

“ถ้าเราเข้าใจผิดว่าเขาชวนเรามีเซ็กซ์ แต่ที่จริงเขาแค่เมามากๆ
แล้วก็...ยังไม่เคยมีอะไรกับใคร เราควรไปขอโทษเขามั้ย”

“มึงเล่ามาตั้งแต่ต้นสิ” เยะโยนถุงน้ำเต้าหู้ที่ดื่มหมดแล้วทิ้งลง
ในถังขยะ นิ้วชี้เรียวยาวเกาที่ได้ตาดุคม แต่...ผมยังไม่ทันได้เล่า เยะ
ก็เป็นฝ่ายสรุปเรื่องทั้งหมดให้ผมฟังแทน “กูขอเรียบเรียงแป็บหนึ่ง
เมื่อคืนตอนมึงออกไปซื้อโค้กมึงเจอคนเมาแล้วเข้าใจว่าเขาชวนมึง
มีเซ็กซ์ แต่พอประคบกันจริงๆ แล้วเขาชิงถูกมึง มึงเลยกำลังคิดว่า
ที่จริงเขาแค่เมาเฉยๆ ไม่ได้ชวนมึงเอากัน?”

“อ้อ ก็ถูก”

“สอดใส่เข้าไปยัง?”

“สอดใส่เข้าไปแล้วสิ”

“แล้วพอรู้ว่าเขาชิงก็หยุดเลยปะ”

“ไม่ได้หยุด ห่างเรื่องแบบนี้มานาน พอได้ทำมันเลยหยุดไม่
ได้”

“ยกเดียว?”

ผมยกนิ้วขึ้นมา นับ ครั้นพอนิ้วที่สามถูกดีดออกมา เยะก็

ตะครุบมือผมทันที

“เขาเมฆขนาดไหน”

“ก็มากอยู่นะ”

“เขาจะคิดว่ามึงข่มขืนเขามั้ยวะ”

“...” นั่นนะสิ

“เสริ้จก๊จแล้วได้คุยกัันย้ง”

“ย้ง เขาหลับลึ้ก เพลลียม้ง”

“งั้นกูว่า...มึงชอบช่อดอกไม้ไปขอโทษกับอธิบายให้เขาฟัง
หน่อยก็ดีนะ ว่ามึงเข้าใจผิดเลยเปลอมีอะไรด้วย”

“น้องควรทำแบบนั้น?” ผมถามย้า และโอเยะก็พยักหน้า
ยีนยัน

“เออ มึงควร...”

ค่าตัวชิ้นซกของผมเพิ่มขึ้นตามประสบการณ์ และเยะก็
ไม่ได้หักไปเลยสักบาท เขาโอนให้ผมเต็มจำนวนอันเป็นตัวเลข
เกือบ ๆ เจ็ดหลัก แต่ถึงอย่างนั้นผมก็รู้สึกเสียดายตอนจ่ายธนบัตร
สีเทาหลายใบเป็นค่าช่อดอกไม้อยู่ดี

มุ่ปากผมกระตุกตอนรับเงินทอน ใบหน้าที่สะท้อนในกระจก
ดูตุตัน ภายในร้านดอกไม้เจียบกริบตั้งแต่ตอนที่ผมเดินเข้ามา เขาคง
ตกใจกับบาดแผลบนใบหน้าของผม

และ...ผมก็ไม่รู้ว่าจะต้องอธิบายไปทำไมว่าบาดแผลพวกนี้ผม
ได้มายังไง

“เรียบร้อยแล้วคะ เอารถมาหรือเปล่าคะ”

“ไม่ได้เอามาครับ” ผมยื่นมองช่อดอกไม้ อันที่จริงมันก็ดูสวย
สมกับราคาที่จ่ายไปอยู่นะ แล้วจู้ ๆ ผมก็นึกอะไรบางอย่างขึ้นมาได้

ว่าทำไมผมถึงไม่ลองซื้อดอกไม้ไปให้คนที่ผมชอบดูบ้างล่ะ
เผื่อคนที่ผมชอบ เขาจะประทับใจในตัวผมขึ้นมาบ้าง
“งั้นจะรีบไปเลยหรือว่าให้ทางร้านจัดส่งให้ดีคะ”
“รีบไปเลยครับ แล้ว...ผมสั่งช่อดอกไม้ล่วงหน้าได้หรือเปล่า”
“ได้แน่นอนคะ รับแบบไหนดีคะ”
“แบบที่ใหญ่กว่าช่อนี้” ผมมองช่อดอกไม้ในมือที่รับมาถือไว้
เองเรียบร้อย แล้วปรายสายตามองเจ้าของร้านดอกไม้ที่พยักหน้า
รับทราบ จากนั้นก็สอบถามเพิ่มเติม
“มีดอกอะไรที่อยากได้เป็นพิเศษมั้ยคะ”
“ไม่ครับ แค่อยากได้แบบที่น่ารัก ๆ หน่อย”
“ให้แฟนใช้มั้ยคะ” ผมกำลังจะตอบว่าไม่ใช่ แต่สุดท้ายก็พยัก
หน้ารับเพราะอยากให้เรื่องจริงผมกับเขาได้เป็นแฟนกัน
รอเขามาเป็นปีแล้วนะ เมื่อไหร่จะรับรักสักทีก็ไม่รู้
ยืนรออยู่อีกสักครู่ใหญ่ เจ้าของร้านก็แจ้งราคาช่อดอกไม้ที่ผม
สั่งล่วงหน้าพร้อมนัดหมายวันรับ และหลังจากที่ผมจ่ายเงินค่า
ดอกไม้ช่อที่สั่งจนเสร็จสรรพ ผมก็เดินออกจากร้านทันที
รถคู่ใจของผมจอดอยู่ในช่วงนี้ การเอาดอกไม้ไปให้คุณหมอ
วันดี ผมเลยต้องใช้บริการแท็กซี่เอา
มันดูนวย แต่ช่างเหอะ ก็แค่เอาดอกไม้ไปขอโทษให้จบ ๆ ไป
“หวังว่าจะไม่โกรธกันนะ คุณหมอวันดี”

ตั้งแต่สารภาพรักไอพีเต๋อไปวันนั้น บอกเลยว่าเข้าหน้ากัน
ไม่ติด แต่เพราะความรักอันมั่นคงของผมที่มีต่อมัน ผมจึงทุ่มเท
ทุกอย่างจนได้เข้าทำงานที่เดียวกับพีเต๋อ และนั่นทำให้ผมหลีกเลี่ยง
ไม่เจอกับคนที่ผมไม่อยากจะเจอไม่ได้เลย

ตอนที่รู้ว่าได้ทำงานที่เดียวกันวันแรก บอกตามตรงว่าผม
โคตรดีใจ ถึงขั้นเลี้ยงข้าวไอ้ปาแก่ยกใหญ่ แถมบริจาคเงินให้มูลนิธิ
ต่าง ๆ อีกนับไม่ถ้วน แล้วตัดภาพมาตอนนี้...

อะไรนะ ทำงานที่เดียวกันทั้ง ๆ ที่อยากหนีหน้า

อะไรนะ ต้องทนยืนมองไอ้พี่เต๋อทำท่าใจดีให้กับรุ่นน้องหมอ
ในโรงพยาบาล

เออ ไอ้อ่อนโยน ไอ้หล่อตี ไอ้แสนดี ไอ้เทพบุตร

ผมแค่เห็นเสียงเย้ยหยันในลำคอ ไฟนอกสุขุมแน่นด้วยทั้งรัก
ทั้งเกลียด

“น้องดี”

ไม่ต้องมาเรียกกูน้องดีเลยนะ กูไม่เอาแล้วผิวหมอแสนดี
เกลียดที่สุด!

ผมแค่นึกในใจ ทว่าสิ่งที่ตอบหลังถูกพี่เต๋อเรียกตอนเขาหันมา
เห็นผมคงเป็น...

“ครับพี่เต๋อ”

“เป็นอะไร งานหนักหเรอ ดูเหมือนคนไม่ค่อยได้นอนเลย
หน้าซีดเซียว”

โดนแยมา เลยไม่ได้นอน

“ครับ ก็งานหนักนิดหน่อย”

“แน่ใจนะที่ไม่ค่อยได้นอนเพราะงานหนัก ไม่ใช่เรื่องพี่แน่นะ”

“เรื่องพี่มันทำไมหเรอครับ” ผมถามเขากลับ เรื่องเขามันทำไม
กัน สนใจผมด้วยหเรอ

“ก็พี่ปฏิเสธเรา กลัวเราจะคิดมากจนนอนไม่หลับ”

หรือจะเปลี่ยนใจไม่เป็นพี่น้องกัน?

“คือดี...ไม่ได้นอนน้อยเพราะเรื่องนั้นหเรอครับ โตแล้ว

จัดการความรู้สึกตัวเองได้”

“แบบนี้ก็ดีค่ะ จะได้เป็นพี่น้องที่ดีต่อกันเหมือนเดิม”

โอเคพี่น้อง...พี่น้อง ไลน์หาสัตว์!

ย៉ำจัง!

โกรธเว้ย!

ผมข่มระเบิดปรมาณูในร่างกายไม่ให้ระเบิด ชนวนของมันแน่นอนว่าคือคำว่า ‘พี่น้อง’ อยากจะทุบไอ้พี่เต๋อนี้สักอัก เพียงแต่ว่ามารยาทมันค้ำคอ เลยต้องสร้างยืมผืน ๆ ส่งไปให้

อดีตคนที่ผมรักจนหมดหัวใจจิตหัวใจส่งยืมคืนกลับ ดวงตาเล็กรีหลังกรอบแว่นหยีลงจนเป็นสระอิ

“งั้นวันนี้ไปกินมื้อเที่ยงด้วยกันนะ พี่เลี้ยงเอง”

ถ้าเป็นแต่ก่อนผมคงดีใจที่ถูกพี่เต๋อชวนกินข้าว แต่ว่าตอนนี้...นะ...

ผมไม่อยากไป มันอึดอัด

“คนเยอะ พี่ไปกับน้อง ๆ พี่เถอะ”

“ก็ไหนว่าไม่ได้คิดมากเรื่องพี่แล้ว ปฏิเสธกันเฉยเลย”

“ก็...”

“ถ้าไม่ได้คิดมากแล้วจริง ๆ ก็ไปด้วยกันนะคะ พี่อยากขอโทษเราที่วันนั้นพี่พูดแรง”

ผมยิ้มฝืดฝืนอีกครั้ง คราวนี้มันมีเสียงหึ ๆ ดังตามมาด้วย เด็กสามขวบยังรู้เลยว่าผมฝืนยิ้ม คงมีแต่ไอ้พี่เต๋อนี้แหละที่ไม่รู้ เขาไม่สนใจเลยด้วยซ้ำว่าผมจะรู้สึกยังไง หลังมัดมือชกเรียบร้อยก็คว้าแขนผมลากให้เดินตาม

ผมคงดีใจ ถ้าเมื่อก่อนเขากระตือรือร้นที่จะลากผมไปกินข้าวด้วยกันแบบนี้

“ให้หมอดีไปกินข้าวด้วยนะ” พี่เต๋อบอกกับกลุ่มเพื่อนและรุ่นน้องของเขาว่าจะให้ผมไปกินข้าวด้วย กลุ่มของเขาค่อนข้างใหญ่นั่นอาจเป็นเพราะเขาเป็นคนอัยาศัยดี ใจดี...

แต่ก่อนที่ผมจะชื่นชมเขาไปมากกว่านี้ ใครบางคนในกลุ่มดันหัวเราะและพูดขึ้นมา

“หมอดีทำใจได้แล้วเหอะคะ”

“ครับ?” ผมเลิกคิ้วอย่างสงสัย จ้องคนพูดกดดันให้อธิบายเพิ่มเติม

“ก็เรื่องหมอดีเองอะ เขารู้กันทั้งโรงพยาบาลแล้วมั้งว่าหมอดีชอบหมอดี”

“นั่น ไม่เอา หมอดีเงินหมดแล้ว พี่คุยกับหมอดีแล้ว ตอนนี้เราเป็นแค่พี่น้องที่ดีต่อกัน”

มันเป็นอีกครั้งที่ผมแค่นเสียงหัวเราะ ทั้งที่มันไม่ใช่เวลานาน่าหัวเราะเลยสักนิด เพียงแต่ว่าคนที่อยู่รอบตัวผมในเวลานี้กำลังหัวเราะคิกคัก

เอาละ ผมรู้สึกอาย รู้สึกเป็นตัวตลก

ทำไมวะ การชอบใครสักคนจนเอ่ยสารภาพรักแล้วโดนปฏิเสธ มันน่าตลกขนาดนั้นเลยเหอะ

ผมปิดมือของพี่เต๋อที่จับอยู่กับท่อนแขนของผมออก ค่อนข้างแรงเลยแหละ แรงจนคนจับต้องหันมามอง ความอบอุ่นของฝ่ามือพี่เต๋อยังติดอยู่ที่ท่อนแขนของผมอยู่เลย และนั่นแถมทำให้ใครตรูู้สึกแย่

“เป็นอะไรหรือน้องดี”

ผมกำลังจะเปิดปากต่อว่าสาธยายทั้งหมดที่ผมรู้สึก แต่ทำได้แค่เผยอปากเท่านั้น ยังไม่ทันได้เปล่งเสียง แขนข้างที่เคยถูกพี่เต๋อ

จับก็ถูกกระชากอย่างรุนแรง ความอบอุ่นถูกแทนที่ด้วยสัมผัสที่
หยาบโลนกว่ากันมาก ผมหลุดเสียงอึกอึกเพราะตกใจจากการถูก
คว้า

“หาตั้งนาน”

คนที่คว้าตัวผมไว้มีเสียงทุ้มต่ำน่าฟัง ผมเซปะทะเข้ากับแผง
อกกว้างของเขา กลิ่นน้ำยาปรับผ้านุ่มหอมกรุ่นออกมาจากเสื้อยืด
ตัวที่เขาสวม ผสมกับกลิ่นน้ำหอมอ่อน ๆ และกลิ่นเหงื่อ

ผมรีบเงยหน้าขึ้นมองว่าเขาคือใครกันแน่ และทันทีที่ได้สบตา
ร่างกายของผมก็แข็งเกร็ง

ผู้เด็กสุดแซ่บเมื่อคืน

เหมือนพระเจ้ากำลังตะโกนในหัวของผมว่า เมื่อคืนยังเห็น
หน้ากันไม่ค่อยชัดใช่ไหม เอามาเลยความใกล้ชิดแบบฟูลเอชดี พร้อม
ไฟที่สาดจากเพดานมาเติมพิกัด

อ้อ หล่ออย่างร้ายกาจ และดูหยุดหิดมากด้วย

“เธอ...” ผมไม่รู้ว่าเขาชื่ออะไร สุดท้ายก็เลยได้แต่เรียกว่าเธอ
เขาถอนหายใจออกมาเล็กน้อย ปล่อยแขนผมให้เป็นอิสระ ก่อน
ยัดเยียดช่อดอกไม้ช่อโตในมือของเขามาให้ผม

“เมื่อคืน...ขอโทษครับ” เขาก้มหัวลงนิดหน่อย ไบหน้าผม
ร้อนจัดทันทีที่เขาพูดจบ เรื่องเมื่อคืน...ที่อึ้นกันนะเธอ ขอโทษ
ทำไม **“ขอโทษที่รุนแรง ขอโทษที่ไม่ยับยั้งชั่งใจครับ”**

พูดเป็นเล่น นี่เขาชอบดอกไม้มามากขอโทษผมเธอ

เป็นรอยยิ้มแรกของวันที่ผมยิ้มออกมาจากความรู้สึกจริง ๆ
เชี่ย เจินว่ะ

มีผู้ชายชอบดอกไม้มากให้ถึงโรงพยาบาล อ่าบอกนะว่าเขา
ติดใจความสดใหม่ของผมเลยทำถึงขนาดนี้ ว่าแต่ว่า มาได้ยังไงวะ

“ใครหรือน้องดี?” ไข่พี่เต๋อถามพลางสะกิดแขนผมยิก ๆ และนั่นเป็นจังหวะเดียวกันกับที่คนตรงหน้าเลิกก้มหัวแล้วเงยหน้าขึ้นมา

ดวงตาสีดำสนิทของเขาร้อนแรงเป็นบ้า มันจับจ้องมาที่ผมด้วยแววไร้อารมณ์ แต่เพียงแค่นั้นผมก็ร้อนวูบ ๆ นึกถึงบทรักเมื่อคืนที่เขาทิ้งตักตวงและเคี้ยวกรำผมอย่างหนักหน่วงแล้วมัน...ไ้ดีคนนี้จะเป็นลม

“ให้อภัยได้มั๊ยครับ”

ให้อภัยได้มั๊ยอะไรวะ แต่บอกเลยว่าสายตาแบบนั้นกับคำพูดของเขา...ร้อนแรง นึกะเออญาติตายเลยใช่มั๊ย เขาวกัันว่าอันที่จริงแล้วนางวันทองไม่ได้หลายใจ แต่นายวันดีเนี่ยไม่แน่วใจายห้วนไหวเฉยเลย

หน้าผมร้อนไปหมด และที่สำคัญตอนผมละสายตาจากเด็กคนนั้นกลับไปมองหน้าพี่เต๋อ ผมดันเผลอเปรียบเทียบว่าเด็กหนุ่มตรงหน้าหล่อกว่า มีเสน่ห์มากกว่า

ตุยเย่...ดูเหมือนว่าผมจะป็นใจให้เด็กหนุ่มตรงหน้าไปเสียแล้ว
“น้องดี”

“คือดีไปกินข้าวด้วยไม่ได้แล้วพี่เต๋อ ดิมีธุระที่ต้องคุยกับน้องเขานิดหน่อย” ผมเลิกสนใจพี่เต๋อ แล้วเอี้ยวหน้าไปมองร่างสูงในชุดเสื้อผ้าแบบที่พวกวัยรุ่นสมัยนี้ชอบสวมกัน เขาสวมแค่เสื้อยืดกางเกงขาสวมส่วน รองเท้าผ้าใบ มีรอยสักกับรอยแผลเต็มตัว

เขาดูแตกต่างจากคนเมื่อคืนเล็กน้อย ใต้แสงไฟแบบนี้ดูเหมือนจะขาวกว่าตอนที่เจอกัน แต่ที่เหมือนคือท่าทางร้ายกาจ ส่วนสูงที่ประเมินจากสายตาไม่น่าจะต่ำกว่าหนึ่งร้อยแปดสิบเซนต์

“น้องดี...”

“ไว้คุยกันวันหลังนะครับพี่เต๋อ ส่วนเธอ...ตามมาทางนี้” ผม
หอบซ่อดอกไม้ที่เขาตัดเย็บมาอุ้มไว้ด้วยแขนข้างหนึ่ง แล้วใช้มือ
ข้างที่ว่างจูดลากเขาให้เดินตาม

ไม่สนหรอกว่าคนพวกนั้นจะมองตามหรือนินทาว่ายังไง
พอกันที วันดีจะไม่ยอมเป็นเหยื่อให้พวกเธอหัวเราะเยาะ
“เรารู้ได้ยังไงว่าพี่อยู่ที่นี่”

“มาตามบัตรที่ห้อยคอ...”

“อ้อ มาได้ทันเวลาพอดีเลยเนอะ” ผมบอกเขาไปแบบนั้น แล้ว
เร่งฝีเท้าให้ไวขึ้นเพื่อหาสถานที่ที่เป็นส่วนตัว เขาก็ช่างว่าง่าย เดิน
ตามผมมาแต่โดยดี

หรือว่าบางทีแล้ว เขาจะติดใจเรื่องเมื่อคืนจริง ๆ

หอบซ่อดอกไม้มาถึงที่นี่ หรือว่าเขาอยากทำเรื่องอย่างว่าที่
โรงพยาบาล?

ปัง!

ไม่ใช่เสียงผมถูกเหวี่ยงกระแทกประตูแล้วบดจูบหรือกนะ แต่
เป็นเสียงผมปิดประตูทางหนีไฟต่างหาก มันคงเป็นส่วนตัวมาก
พอแล้ว พอที่ผมจะคุยกับเด็กผู้ชายตัวสูงสองต่อสอง

เหมือนฉากในซีรีส์เกาหลีชะมัด พระเอกกับนางเอกปรับ
ความเข้าใจกันที่บันได

คิมโซยอง! เขาเรียกผมเบา ๆ แต่ะมือลงที่ผิวหน้า ไน้มไบหล่อ
เหล่าเข้ามาก่อนบดจูบกัน

โคเรียจิงเลยน้ำ แต่มันเป็นเพียงแค่เหตุการณ์สมมติที่ผม
จินตนาการขึ้นมาเองเฉย ๆ

“เซี่ย แผลล” แต่ก่อนที่เราจะได้ทำอะไร ๆ ที่มันร้อนแรงอย่าง

ที่ผมจินตนาการ ผมก็ต้องตกใจกับเลือดที่ซึมออกจากหางคิ้วของเขา คนตัวโตกำลังจะยกมือขึ้นสัมผัสแผลเย็บที่ปริแตก ผมเลยรีบยกมือขึ้นรั้งแขนเขาไว้ “อย่าจับ เดี่ยวก็ติดเชื้อหรือ เราคงทำอะไรในนี้กันไม่สะดวกแล้วแหละ เพราะเธอต้องเย็บแผลก่อน”

“...”

“ว่าแต่...เธอชื่ออะไรอะ”

“ยักษ์”

หือ ก็ยักษ์สมชื่ออยู่นะ ผมยิ้มกริ่ม มันยิ้มไปเองอย่างเป็นธรรมชาติ แต่พอเห็นเขาทำหน้าตาน่ากลัว ยิ้มกริ่มกริ่มของผมก็เป็นอันต้องหุบลง

“บ้านอยู่ที่ไหนอะ ยังเรียนอยู่หรือเปล่า มีแฟนหรือยัง”

“...” เขาไม่ตอบ หน้าแปะคำว่าผมจะถามเรื่องส่วนตัวของเขาไปทำไม

“ช่างเถอะ ตามมานี้มา ทำแผลก่อน แล้วช่อดอกไม้นี้เอามาให้พี่เหรอ” ผมแทนตัวเองว่าพี่ เพราะดูแล้วเขาคงเด็กกว่าผมอยู่มาก กินเด็กเป็นอมตะ ชักอยากจะมีผัวเด็กซะแล้ว

“ใช่ ให้คุณ”

“เรียกพี่ก็ได้ ไม่ต้องเรียกคุณหรือท หรือว่าพี่ดี”

“เจ็บเหรอ”

“ฮะ?”

“ก็คุณ...ก็พี่ดีดูเดินไม่ถนัด แต่ก็น่าจะเจ็บแหละ ครั้งแรกของพี่”

ผมที่กำลังผลึกบานประตูดูหนีไฟชะงัก ผินหน้าไปมองเขาที่ถามออกมา หน้าร้อนจัดและมันคงขึ้นสีแดงก่ำจนถึงใบหูแล้ว

“ก็เจ็บ” ผมไม่ได้ปฏิเสธ ครั้นตอบเสร็จก็ผลึกประตูออกมา

ทันที กลิ่นสะอาดในโรงพยาบาลดีกว่ากลิ่นอับตรงทางหนีไฟหลายเท่าตัวนัก

“ขอโทษนะ” ยักขอโทษผมอีกแล้ว

“ไม่เป็นไรหรอก มันก็...รู้สึกดี”

“รู้สึกดี?”

“อ้อ ไม่ได้โกรธอะไรหรอกนะ”

“เอ๋?”

“อะไร” ผมลัดจังหวะการเดินให้ช้าลง ร้องไห้ให้เขาเดินตีขนาบมาหยุดด้านข้าง นึกว่าเขาจะอธิบายอะไรเพิ่มเติมเกี่ยวกับคำว่า ‘เอ๋?’ ของเขา แต่ไม่เลย เขาไม่ได้พูดอะไรออกมาอีกนอกจากเดินตามผมด้วยหน้าตาไม่รับแขก

เขาไม่พูด รวมถึงไม่ร้องออกมาสักแอะตอนที่ผมเย็บแผลให้ใหม่ ตอนที่เขากรอกประวัติคนไข้ คิ้วข้างหนึ่งของผมเลิกขึ้นเมื่อเห็นชื่อและนามสกุลเต็ม ๆ ของเขา

ยอยักษ์ เผล็ดจศิก

ชื่อแปลกดีจัง และนามสกุลเผล็ดจศิกนี่ก็คุ้นมาก เหมือนผมจะเคยเห็นจากที่ไหนมาก่อนเลย

“เย็บ...เสร็จเรียบร้อยแล้วใช่ไหม”

“อ้อ เสร็จแล้ว เต็มวัยกรอรับยาแล้วก็กลับบ้านได้เลย ค่าใช้จ่ายเดี๋ยวจัดการให้เอง นี่...พีถามได้มั๊ยว่าเธอไปมีเรื่องกับใครมา”

“ไม่ได้มีเรื่องกับใครนะ”

“ถ้าไม่ได้มีเรื่องกับใครแล้วแผล...ข้างเออะ เธอคงไม่อยากจะตอบพี” ผมพยักหน้ากับตัวเอง บางทีผมคงเป็นแค่คนแปลกหน้าสำหรับเขา

จะน้อยใจทำไมที่ยอยักไม่ตอบ จะน้อยใจทำไมที่เขาทำหน้าที่เหมือนรำคาญคำถามของผม “เธออย่าไปติดกับใครอีกนะ เสียขายหน้าหล่อ ๆ เป็นแผลหมด เอ้า นี่เบอร์ติดต่อของพีนะยัก ถ้าเกิดว่าเธอเดือดร้อนเรื่องอะไรเธอก็ติดต่อพีมาได้เลย ไม่ต้องเกรงใจ เรื่องเงินเรื่องทองก็ได้ โทร. มาได้หมด พีพร้อมให้ถ้าเป็นเธอ เธอก็แค่มาเป็นเพื่อนกินข้าวกับพีนิด ๆ หน่อย ๆ หรือถ้าลำบากมากจะรับเป็นรายเดือนก็ได้”

“...”

เขารับนามบัตรที่มีเบอร์ติดต่อของผมไป นัยน์ตาคลุมกวาดมองเล็กน้อยแล้วถึงค่อยเงยหน้ามาสบตา

เขาดูงงงง อย่าว่าแต่เขางงเลย ผมเองก็งงเหมือนกันว่าทำไมตัวเองถึงพูดอะไรแบบนั้น ดูเหมือนกับว่า ผมกำลังเสนอให้เขามาเป็นเด็กเลี้ยงของผมอย่างไรอย่างนั้นแหละ

แบบ...เดือดร้อนหรือ เธอแก้ผ้ามาหาพีสิ เดี่ยวพีให้ตั้งค้ำไปกินขนม

ผมถึงวัยนั้นแล้วหรือ วัยที่โสดแถมเปลี่ยวจนต้องซื้อกิน “ครับ”

และเขาก็รับคำอย่างง่ายดาย จากนั้นก็เก็บนามบัตรใบนั้นของผมลงในกระเป๋ากางเกง ลุกยืนขึ้นเต็มความสูง จากนั้นก็เดินหน้าตึงออกไปเลย

ผมยังคงมองประตูที่เปิดสนิท ทั้งตัวจมอยู่กับพนักพิงของเก้าอี้คิดว่าเผด็จศึกที่เป็นนามสกุลยังติดอยู่ในหัว

นี่ก็ออกแล้ว มันเหมือนป้ายโฆษณาที่ขับรถผ่านอยู่ทุกวัน

ผมเลยเซิร์ชคำว่าเผด็จศึกในอินเทอร์เน็ตดู ก่อนพบว่ามันเป็นค่ายมวยขนาดใหญ่ มีเปิดสอนมวยสำหรับการป้องกันตัวด้วย

เจ้าของชื่อโอเเยะ ผด็จศึก ชื่อแปลกเหมือนยอยักษ์เลย
จะว่าไปเจ้าของก็หน้าเหมือนยักษ์อยู่เหมือนกัน
ผมเซิร์ชชื่อ ยอยักษ์ ผด็จศึก ผ่านอากู๋ดูบ้าง
แล้วจากนั้น... “นี่กู...เพิ่งเสนอการเลี้ยงดูให้เศรษฐีเหรอด
วะเนี่ย”

วันที่ 03

ENJOY READING

เขาแปลก ผมหมายถึงคุณหมอนวันที่เย็บแผลใหม่ให้ผม เขาพูดอะไรหลายอย่าง หลายเรื่องที่ผมไม่เข้าใจ และผมก็เก็บเอา ความสงสัยในประโยคต่าง ๆ ของเขามาคิดจนวันนี้เป็นวันที่สาม เข้าไปแล้ว

ผมขบคิดวนไปวนมา ก่อนจะเข้าใจว่าเขายกโทษให้ และไม่ ได้โกรธผมเรื่องที่ผมล่วงเกิน

แต่เรื่องที่บอกให้ผมไปกินข้าวด้วยนิด ๆ หน่อย ๆ กับเรื่องที่จะจ่ายรายเดือนให้ ผมไม่กล้าเดาเอาเองเลยว่าเขาคิดอะไรอยู่กัน แน่ ไม่ใช่ว่า เข้าใจว่าผมมีเช็ทซ์เพราะอยากหลอกเอาเงินของเขา หรือกนะ

ผมไม่ใช่มีจรรยาพิทักษ์หน่อย เงินผมก็มี

“ยัก เป็นอะไรอะ หน้าเครียดมาหลายวันแล้ว พี่เยะให้มาถาม นางไม่กล้ามาถามเอง กลัวน้องหาว่าจู้จี้”

“อา...ไม่มีอะไรหรอก” คนที่ถามผมคือเซอร์รี่ แล้วทันทีที่ผม

ได้สติจากการเอาแต่คิดเรื่องคุณหมอวันดี ก็พบเข้ากับสายตาของ ไอเยะที่จ้องมาจากทางเวทีมวย

สายตายุ่งไม่ปกปิดสักนิดว่าสงสัย ผมปฏิเสธ แต่รี้อายหน้า ไม่เชื่อก่อนจะเดินกลับไปหาพี่เยะแล้วกระซิบกระซาบคุยกัน

สองคนนั้นไม่ได้คุยกันเสียงดัง อาจเพราะช่วงเย็นในค่ายมวย เผล่จศึกคนเยอะ ไม่เหมาะจะพูดคุยเรื่องส่วนตัว

ก่อนหน้านั้นเยะกำลังเทรนให้นักมวยหลายคนอยู่ ส่วนเซอร์รี่ ก็นั่งชายคอร์ทสเรียนพร้อมอธิบายโปรแกรมการเรียนการสอนให้ ลูกค้าใหม่ฟัง พอถึงเวลาพักเยะเลยส่งรี้อมาถามผม สายตาสองคู่มอง มาอย่างจับผิด ผมที่ซุ่มเงิบ ๆ อยู่คนเดียวเลยต้องหยุดซุ่มแล้ว เดินไปหาสองคนนั้น

“พี่เยะไม่เชื่อยัก พี่เยะบอกว่าหน้าต่ายกเหมือนคนอมทุกข์”

“ฝากบอกพี่เยะว่าน้องไอเคจจริง ๆ”

“แล้วมันเป็นอะไรมันคุยกันเองไม่ได้ ยืนใกล้กันแค่นี้” เซอร์รี่ เปลี่ยนมาทำเอว กลอกสายตาดำหนिमองพี่เยะที่มอมผมที่อย่าง เอือมระอา

นั่นนะสินะ ทำไมผมถึงไม่คุยกับเยะเอง ผมเลยหันไปมอง พี่ชายตัวเอง เอ่ยขึ้นด้วยเสียงเรียบ ๆ

“น้องไม่ได้เป็นอะไร แค่รู้สึกกังวลนิดหน่อย”

“เรื่อง?”

“มีคนเข้าใจน้องผิด”

“เข้าใจผิดอะไรวะ”

“ไม่ใช่เรื่องใหญ่หรอก แต่ก็คงไม่ได้เจอคนคนนั้นอีกแล้ว ออย่า ใส่ใจเลย น้องก็...จะเลิกคิดแล้วเนี่ย”

“เออ มึงไม่ต้องซุ่มแล้ว ไปหาข้าวกินไป”

“แล้วเยะละ จะกินข้าวยัง?”

“พีเยะจะไปกับรีนะ กินข้าวนอกบ้าน ดินเนอร์ ลูกแม่กินข้าวคนเดียววันนี้” เซอร์รี่พิงหัวเข้ากับไหล่ของพีเยะ อันที่จริงรีแก่กว่าผมอยู่สองปี แต่เขาไม่让我เรียกเขาว่าพีและบ่อยครั้งที่เขาชอบเรียกผมว่าลูก

เพราะว่าพีเยะเหมือนพ่อผมมั้ง ตอนรีมาจับเยะใหม่ ๆ เลยกวณพีชายผมด้วยการเรียกผมว่าลูก จนคบกันแล้วก็ยังเรียกผมว่าลูกอยู่เลย

“มึงกินข้าวคนเดียวได้ใช่ไหม?”

“ไปเถอะ น้องโตแล้วไม่ต้องห่วงอะไรเยอะเยะน่า”

ผมบอกปิด เหลือบมองนาฬิกาดิจิตอลที่ผนัง อีกแค่ครึ่งชั่วโมงก็จะปิดค่ายแล้ว นักเรียนหลายคนเริ่มทยอยกลับ แต่บางส่วนของที่พิตหน่อยก็ยังซ้อมอยู่

“จะไปกินข้าวข้างนอกก็อาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าสิ ตรงนี้ไม่มีอะไรแล้วมั้ง เตี่ยวน้องดูให้เอง”

“เออ เตี่ยวไป”

“แล้วก็ วันศุกร์น้องไม่อยู่นะ จะไปกินข้าวนอกบ้านบ้าง”

“กับใคร”

“แต่มรัก”

ตอนที่พูดชื่อแต่่มรักออกมา ผมเอียงคอนิดหน่อยเพราะเงินเขาคือคนที่ผมชอบและตามจีบมาเป็นปี นาน ๆ ทีเขาถึงจะยอมตอบตกลงไปกินข้าวกับผม

เพราะแต่่มค่อนข้างจะเป็นเด็กเรียน เวลาส่วนใหญ่ของเขามักหมดไปกับการเข้าห้องสมุดและอ่านหนังสือ ไม่ค่อยให้ความสำคัญกับผมเท่าไรหรอก

แต่ก็...ถือว่าเป็นคนที่ดีๆ คุยๆ กันอยู่แหละมั้ง

“เดี๋ยวนี้พัฒนาามีไปกินข้าวด้วยกัน ยอຍักลูกแม่ หนูโตเป็นหนุ่มแล้ว”

“มันก็โตมานานแล้วปะรี ก่อนเจอไฉ่ไฉ่แต่มรักอะไรเนีย ไฉ่ไฉ่ก็เป็นน่ารัก คนตบกันหน้าค้ายแย่งมันก็เคยมีมาแล้ว”

“เฮ้ย รีไม่ทัน ตอนรีมาตามตื้อพีเยะ ยักก็หลงแต่มรักหัวปักหัวปำแล้ว”

“พีเยะห้ามเล่าให้รีฟังนะเรื่องนั้น”

“นี่แม่นะ อย่ามีความลับกับแม่”

“น้องมีแม่คนเดียวก็พอแล้ว”

“ใจร้าย ทำร้ายหัวอกแม่” เซอริ้ทำท่าเจ็บปวดด้วยการยกมือขึ้นประสานกันที่หน้าอก จากนั้นรีก็ใช้หลังมือแก้งๆ ซับน้ำตา แต่ผมเห็นชัดว่าเซอริ้ไม่มีน้ำตาสักหยด

พีเยะส่ายหน้าให้ความยียวน ยกมือหนาขึ้นลูบหัวเซอริ้พร้อมโยกไปมา

“หยุดเพื่อเจ๊อที แล้วคืนนี้มึงจะนอนไหน”

“ถามรีเหรออ”

“มองหน้ามึงอยู่คงถามไฉ่ไฉ่มั้ง”

“นอนบ้านรีสิ ก็วันนั้นพีเยะบ่นว่ารีเอาแต่ตามติดพีเกินไป”

“สามวันแล้วนะ”

“อะไร”

“มึงนอนบ้านมึงมาสามวันแล้วนะ”

“สำนักหรือยังละไฉ่ผู้ชายตัวโตใจร้าย” พีเยะลอดรี้วที่ก้นเวทีออกมา ดุนหลังเซอริ้เบาๆ ให้เดินเข้าไปในบ้านพร้อมกัน

เสียงของคนทั้งคู่แว่วลงเรื่อย ๆ แต่ผมยังได้ยินพีชายตัวเอง

ใช้เสียงอีกแบบอ่อนแ่แฟน ก็แบบนี้ทุกครั้ง ปากดีไล้เขา สุดท้ายพอรี
เอาจริงเข้าห่อยกั้หงอดตลอดเลย

“เออ กุสำนึกแล้ว นอนกับกุนะคืนนี้...คิดถึงจะตายแล้ว”

“ถ้าปากไม่ดีอีกนะ ไม่ต้องมานอนกอดกันชั่วชีวิต”

รี้ก็พูดประโยคนั้นมาแล้วพันครั้ง แต่ก็ไม่เห็นว่าจะห่างกันได้
เกินสามวันเลย

ความรักที่มันดีจิงนะ ผมก็อยากให้แต่้มานอนที่ห้องผมบ้าง
อยากลองกอดดูสักครั้ง...

“เฮอ”

ตอนที่คิดอะไรเพลิน ๆ ไหล่ผมถูกสะกิดจากทางด้านหลัง ด้วย
ความแปลกใจผมเลยหันไปมองคนที่สะกิดกัน ผมคิดว่าผมจำเขาได้
คุณหมอวันดี

...มาอยู่ที่นี่ได้ยังงั้กัน

ผมเลิกคิ้วขึ้นหนึ่งข้าง ดูเหมือนว่าเขาจะรู้ว่าผมสงสัยเลย
จิกยิ้มกว้างก่อนเริ่มต้นอธิบาย

“เห็นนามสกุลคุ่น ๆ เหมือนชื่อค่ายมวยก็เลยลองแวะมาดู อยู่
ที่นี่จริง ๆ ด้วย แผลเป็นงั้บั้ง เรียบร้อยดีไซ้มั้ย”

“ครับ ไม่มีปัญหาอะไร”

“ที่จิงยังไม่ควรออกกำลังกายนะ”

“ผมมาคิด ๆ ดูแล้ว ที่พีดีพูดวันนั้น” ไหน ๆ เขาก็มาอยู่ตรง
หน้าผมแล้ว เรื่องที่ผมคิดเกี่ยวกับเขามาตลอดสามวันควรได้รับการ
สะสาง

“พีพูดเรื่องอะไรเหรออ”

“เรื่องเพื่อนกินข้าวกับเรื่องเงิน พีเข้าใจผิด ผมไม่ได้จะเอาเงิน
พี”

“บ้าเธอ ใครเขาจะไปคิดอะไรอย่างนั้น” เขาบอกเสียงสูง แบบที่ดูก็รู้ว่าแค้น จากนั้นก็รีบเปลี่ยนเรื่องเลย “โห ค่าใหญ่เหมือนกันนะเนี่ย มีรับสอนมวยเพื่อการป้องกันตัวด้วยหรือ”

“ครับ โปรแกรมเน้นออกกำลังกายเฉย ๆ ก็มี มีเวทีมวย ลานซ้อมกลางแจ้ง แล้วก็ยิม” ผมมองหาเซอร์รีที่เชี่ยวชาญด้านการขาย ก่อนนึกขึ้นได้ว่าแม่ปลอม ๆ ของผมเพิ่งเข้าไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า คุณหมอวันดีดูจะสนใจคอร์สเรียนมาก และเยะก็บอกผมเสมอว่าอย่าปล่อยให้ลูกค้าหลุดมือ ผมเลยจ่ายอมเดินไปหยิบโบซ์วีร์มาส่งให้พี่ตี มองเขารับไปแล้วกวาดสายตาอ่านลักพัก

“โปรแกรมออกกำลังกายน่าสนใจนะ”

“มีโพรมอชันอยู่มั้ง ลงสามคอร์สแถมหนึ่งคอร์ส สักอย่างนี้แหละ”

“เป็นเจ้าของเองเลยหรือ”

“เปล่า ของพี่ชาย...ซื้อมัยสามแถมหนึ่ง”

“ใครสอนล่ะ ยักหรือเปล่า”

“ผมสอนแค่เสาร์อาทิตย์”

“สามคอร์สมันนานแค่ไหน” เขาถาม พลิกหน้าพลิกหลัง กระดาศโบซ์วีร์แผ่นเดิมไปมา คนเริ่มบางตาลงบ้างแล้ว ค่ามวยแพตซ์จี้กำลังจะปิดให้บริการ

“แล้วแต่ความขยัน ถ้าขยันมาบ่อย ๆ ก็หมดไว คอร์สหนึ่งสามสิบชั่วโมงครับ”

“เลือกคนเทรนได้ไหมมัยนะ”

“ครับ ที่นี้เรียกครู”

“งั้นลงเสาร์อาทิตย์ หกคอร์สไปเลย แถมอีกสองก็เป็นแปดถูกปะ”

“สองร้อยสี่สิบชั่วโมง พี่จะเรียนเป็นปีเลยหรือไง”

“อ้าว ก็ที่คนรักการออกกำลังกาย”

ผมเถียงเขาในใจว่าไม่เชื่อ คนรักการออกกำลังกายที่ไหนเนี่ย ตัวจะนุ่มนิ่มขนาดนั้น ผมจะบอกให้เขาทดลองเรียนเป็นคอร์สสั้น ๆ ดูก่อน ทว่าจู้จี้ รี้จ่อมขายคอร์สก็พุ่งมาจากไหนไม่รู้ ต้นผมให้ออกห่างแล้วลงมือขายคอร์สเอง

“คุณพี่สนใจลงหาคอร์สใหม่มั้ยครับ กรอกประวัติทางนี้เลย ดีกว่า แกรมไปเลยอีกสองคอร์สหกลีบชั่วโมง คุ่มมากเลยนะครับ”

“พี่อยากเรียนกับยัก”

“ลูกแม่ วันอาทิตย์บ่ายยังว่างอยู่ใช่ไหม” รีหันมาถามผมด้วย สายตาที่ผมไม่มีตัวเลือกอื่นนอกจากการพยักหน้ารับ

ผมเดินเข้าไปใกล้แม่จอมปลอมพร้อมมองพี่ดีกรอกประวัติ

“พี่ดีว่างหรือวันอาทิตย์นะ” ผมถามเขา เป็นหม้ออาจจะไม่ได้ว่างขนาดนั้น ทว่าเขาเงยหน้ามาสบตา แล้วพยักหน้าก่อนตอบ

“ว่าง”

“คนรู้จักหรือยัก”

“อือ...รู้จัก แล้วรี้ออกมาทำไม”

“พี่เยะให้มาถามว่าถ้ากินข้าวคนเดียวจะกินอะไร”

“น้องยังไม่ได้คิดเลย ค่อยวนรหาคูแถวนี่”

“ยักยังไม่ได้กินข้าวหรือ” หนนี้พี่ดีเป็นฝ่ายถามขึ้น เขากรอกประวัติเสร็จเรียบร้อยแล้ว “พี่ก็ยังไม่ได้กินเหมือนกัน แถวนี่มีอะไรอร่อยบ้าง”

“ทำไม...สองคนนี่ไม่ลองไปกินข้าวด้วยกันเลยละ คนหนึ่งไม่ชอบกินข้าวคนเดียว อีกคนก็ไม่รู้ว่าแถวนี่อะไรอร่อย ส่วนไอ้ผู้ชายตัวใหญ่ใจร้ายในบ้านก็กังวลว่าน้องชายที่โตเป็นควายแล้วจะกินข้าว

คนเดียวไม่ได้” เซอร์รี่ร้ายยาวพลางมองหน้าผมกับพีดีสลับกัน พอเห็นว่าทั้งผมและพีดียังไม่รีบตกลงไปกินข้าวด้วยกันก็เสริมต่อ “ยก ลูกแม่ไปกินข้าวกับคุณพี่คนนี้สิ...คุณพี่วันดีไซม์ครับ ผมเซอร์รี่ เรียก รีเฉย ๆ ก็ได้ พอติดอทนท้องแม่กินแต่เซอร์รี่ครับ เลยชื่อนี้ ผ่ากยอัยก ด้วยนะครับ พุดน้อยจนน่าอึดอัดไปหน่อย แต่ยกเป็นเด็กดี”

“ยกจะอยากไปกับพี่มัยนี่สิ”

“ยก...” รีใช้น้ำเสียงกดดันผม เดว่าคงอยากไปกินข้าวกับพี่ เยะอย่างสบาย ๆ โดยที่พี่เยะไมโทร. หาผมทุก ๆ ครั้งชั่วโมงเพราะ เป็นห่วง เยะรู้ว่าผมเกลียดการกินข้าวคนเดียวที่สุด

“ได้ เต๋ยวน้องไปกับพีดี”

“ยอดเยียม แม่รักลูกนะ...พีดีครับ สะดวกชำระงวดเดียวหรือ แบ่งชำระดี”

กล่อมให้ผมไปกินข้าวกับพีดีเรียบร้อย เซอร์รี่ก็ปิดการขาย อย่างยอดเยียม พีดียื่นบัตรเครดิตไปให้

“รวดเดียวเลยก็ได้”

“รับยอดจ้า”

“แต่พีต้องรอน้อยนะ ผมต้องปิดบ้านกับอาบน้ำใหม่ก่อน”

“ได้ คินนี้พีว่าง ทั้งคินเลย”

พีดี...ส่งจูบให้ผมทำไม?

หลังจ่ายเงินค่าคอร์สเรียนครบ ผมก็ได้เข้ามานั่งในบ้าน ของยอัยก บอกตามตรงว่าผมกึ่งตัวเองเหมือนกัน ว่าทำไมจู่ ๆ หลัง เลิกงานถึงได้ขับรถตรงดิ่งมาที่นี่ ทั้งยังลงคอร์สออกกำลังกายบ้าบอ ทั้ง ๆ ที่ผมไม่ใช่คนชอบออกกำลังกายเลยสักนิด

บางทีผมอาจจะถูกมอมเมาด้วยกล้ำมล่า ๆ ของยอัยกก็เป็น

ได้ ตอนที่ยืนคุยกันนะ เขาสวมแค่เสื้อยืดสีดำแนบเนื้อพอดิตัว
เห็นชัดว่าอกก็ล่ำ แขนก็ล่ำ เหนือก็หยดตึง ๆ จนอยากยื่นมือ
เข้าไปเช็ดให้ สาระภาพเลยว่าเขาเป็นผู้ชายคนแรกที่ผมคิดถึงที่ไร ภาพ
ในหัวจะมาพร้อมกับเรื่องลามกทุกที

และตอนนี้เราก็อยู่ในบ้านของเขาแค่สองคน พี่ชายที่ชื่อ
โอเอะของยักษ์กับแฟนคือที่ชื่อเซอริ้ออกไปกันแล้ว เขาปล่อยให้ผม
นั่งดูทีวีรอที่โซฟา ส่วนเขาหลบไปอาบน้ำเปลี่ยนชุดใหม่

ห้องนอนของยักษ์คงอยู่ที่ชั้นสอง หลังผมสำรวจบ้านที่เต็มไปด้วย
ด้วยอุปกรณ์เกี่ยวกับมวยและถ้วยรางวัลเรียบร้อยก็ได้ยินเสียงประตู
ห้องชั้นสองถูกเปิดขึ้นอีกครั้ง จากนั้นคนเปิดก็ปิดมัน เสียงกระแทก
สันเท่ากับชั้นบันไดเป็นเสียงที่ตามมา

ยักษ์ลงมาแล้ว พร้อมกลิ่นสบู่หอม ๆ ลอยฟุ้ง เขายังไม่ได้สวม
เสื้อเพราะตัวยังไม่แห้ง สภาพเขาในเวลานี้จึงสวมแค่กางเกงวอร์ม
ขายาวเท่านั้น ท่อนบนเปลือยเปล่าแน่นตึง

วันดีคนนี้ลืมหัดจับ...เมากล้าม

“ไม่ได้เอาน้ำดื่มให้พี่เลย”

“ไม่เป็นไรหรอก” ผมบอกปฏิเสธเรื่องน้ำดื่มรับแขก รวมถึง
บอกว่าไม่เป็นไรถ้าเกิดว่าเขาจะลืมน้ำ จากนั้นก็มองเขาสวมเสื้อยืด
ตัวโคร่ง กล้ามเนื้อและแผงอกหนึบแน่นหายไปจากสายตาทันที

ผมยังอยากจะเห็นอีก และตอนนี้ผมก็รู้แล้วว่าผมมาที่ค่าย
มวยผิดเจตึกทำไมกัน ช่วงเวลาเปลี่ยวเหงาของคนโตอายุยี่สิบ-
เก้า...ผมว่าผมอยากมีเช็ทซ์

“พี่ดีอยากกินอะไร เอารถผมไปนะ รถพี่เดียวไม่มีที่จอด” เขา
คิดว่ากัญญาแรทที่แขวนข้างกำแพงมาไว้ในมือ คนตัวใหญ่โตหันมา
เผชิญหน้ากับผมโดยตรง

หมายความว่ายังไงที่ว่าถ้าเอารถผมไปจะไม่มีที่จอด

“ไปมอไซค์เหรอ”

“บีกไบค์ คันที่จอดอยู่ข้างหน้า”

“อ้อ! ขับบีกไบค์” ผมส่งเสียงอ้อในคอเป็นการรับรู้ ตอนที่เดินเข้ามาเห็นอยู่ว่ามีบีกไบค์สุดเท่จอดอยู่หนึ่งคัน

หลังจากบอกชนิดของรถที่เขาขับ ยักก็เดินนำออกไปนอกบ้านโดยที่ไม่ได้พูดอะไรอีก ครั้นพอเดินมาถึงลานจอดรถ เขาก็ส่งหมวกกันน็อกมาให้ผมหนึ่งใบ

“รถยี่ห้ออะไร พี่ไม่ค่อยรู้จักพวกรถซูเปอร์ไบค์เลย”

“Ducati 1199 Panigale R” ยักตอบ พลางก้าวขาขึ้นไปคร่อมตัวรถ ขายาว ๆ เลยยังน้อมองขึ้นไปอีก

“เด็กผู้ชายนี้ชอบบีกไบค์ทุกคนเลยมั้ยนะ”

“แต่ไม่ชอบ”

“ใครแต่้ม”

“เพื่อน... ขึ้นมาสิ ขึ้นได้มั้ย”

“ได้ ข้าไม่ได้สันขนาดนั้นสักหน่อย”

“ไม่ได้ว่าขาสั้น แต่แต่้มขึ้นไม่ได้ ก็สูงพอ ๆ กันเลยกังวลว่าพี่จะขึ้นไม่ได้ด้วย”

“อยู่เฉย ๆ เดี่ยวป็นโซวีให้ดู”

ผมรู้สึกเหมือนเขากำลังสบประมาทผมเรื่องที่ผมจะก้าวขาขึ้นไปนั่งบนรถเขาไม่ได้ ถึงผมจะไม่ชอบบอกกำลังกายและติดจะดูเป็นผู้ชายบอบบางอยู่บ้างแต่ผมป็นต้นไม้แก่นะ พอดีที่บ้านเป็นสวนผลไม้ ตอนเด็กผมชอบเข้าไปเล่นในสวน เลยได้สืบทอดต้นไม้มืดตัวมานิดหน่อย

ผมกดไหล่ของยอัยกเบา ๆ ไว้แค่นั้น จากนั้นก็เหวี่ยงตัวขึ้นไป

นั่งบนบิกไบค์คันใหญ่ได้สำเร็จ

“เก่งแฮะ แต่ตอนรถวิ่งก็ต้องระวังตัก”

“พี่ชอกอดเอวเธอนะ” ผมบอกเขาเสียงแผ่ว หน้าร้อนขึ้นมานิด ๆ เพราะถูกขมว่าเก่ง แล้วถึงค่อยสอดมือเข้าไปที่เอวสอบของยักษ์ สัมผัสอย่างไม่ให้อีกฝ่ายรู้สึกว่าคุณผมลวนลาม ทั้ง ๆ ที่ผมแอบประเมินความแข็งแรงของกล้ามเนื้อหน้าท้องยักษ์ไปเรียบร้อยแล้วในใจ และแน่นอนว่าบิกไบค์ส่วนใหญ่มีปัญหาเรื่องเบาะคนซ้อนแคบ ผมเลยเสี่ยงไม่ได้ที่จะต้องใช้น้ำอกเบียดไปกับแผ่นหลังกว้างตอนรถวิ่ง

“ผมขับรถเร็วนะ”

“ฮะ?”

“หมายถึง กอดผมให้แน่นกว่านี้หน่อย”

ฉิบหาย!

ผมอุทานในใจ เขาเกาะมือผมที่จับเอวเขาไว้หลวม ๆ ออกก่อนกระซอกแขนทั้งสองข้างให้รัดรอบเอวเขาอย่างแน่นหนา ผมก็เซตามแรงกระซอกของเขานั้นแหละ สัมผัสในเวลานี้มันถึงได้แนบชิดเกินควร แบบว่า... นมภูหลัง

ตัวเขาหอมสบู่ผสมรวมกับกลิ่นเฉพาะกาย หอมแบบแมน ๆ หอมแบบกระตุ้นอารมณ์ได้ ผีเสื้อที่ผมไม่รู้ว่ามีมาจากไหน จู่ ๆ ก็พากันบินว่อนเต็มท้องน้อยของผมเลย

ผมไม่แน่ใจว่าทำไมต้องเปรียบเทียบอาการปั่นป่วนในท้องว่ามีผีเสื้อ แต่ก็มันแหละ ท้องผมปั่นป่วน เดินตุบ ๆ อย่งไร้แรงต้านทานเล็กน้อยตอนกอดเขาไว้

“กินข้าวนะ?”

“อื้อ”

“ผมไม่ชอบกินก๋วยเตี๋ยว หรือพ็อยากกิน”

“กินข้าวก็ได้ พี่กินได้หมดเลย”

และเป็นอีกครั้งที่เขาไม่ได้ตอบผม เครื่องยนต์ยิ่งวิ่งยิ่งกระหึ่มเสียงดัง ผมหรีตามองตรงไปยังถนนเบื้องหน้า รถกระชากเพราะยักซับไวสมคำคุณ

ค่ายมวยเผด็จศึกอยู่ในหมู่บ้านคอนข้างลึก และที่สำคัญมันเดินรถทางเดียวเท่านั้น ยักเลยต้องซัปรถอ้อมคอนข้างไกลเพื่อออกไปยังปากซอยที่เต็มไปด้วยร้านอาหาร ช่วงเวลาเกือบ ๆ สามทุ่มถนนโล่งมาก ยักเลยบิดคันเร่งได้เต็มที่

บึ๊กโบ๊คเคลื่อนที่ไวระมัด ผมกำมือเข้าหากันเพราะหวาดเสียว แต่ผมไม่ได้หลับตา แค่นึ้นหน้าไปดูว่าเขาบิดเร่งความเร็วไปที่เท่าไร

ผมตกใจกับความเร็วที่กำลังวิ่งฉิวอยู่ แต่ไม่ได้รู้สึกตื่นกลัว แค่หนวกหูเสียงลมที่พัดเข้ามาในหมวกกันน็อก แต่เพียงไม่นานหрокเข้าเขตที่คนพลุกพล่านยักก็ลดความเร็วลง

เขาเลี้ยวรถเข้าจอดที่ร้านข้าวมันไก่ จอดรถเรียบร้อยก็หันมาถามผมด้วยเสียงไม่สบอารมณ์นัก

“ข้าวมันไก่กินได้มั๊ยครับ”

“ได้”

“งั้นลง”

“แป๊บดิชาสั้นอยู่” ถึงจะบอกเขาว่าขอเวลาสักแป๊บแต่ความเป็นจริงผมก็ไม่ได้อดอดอะไรขนาดนั้น สองมือที่กอดเอวเปลี่ยนมากดไหล่ของเขาอีกครั้ง ใช้เด็กหนุ่มตัวโตเป็นหลักพยุงให้ยืนตัวขึ้นและกระโดดลง

ผมมองเขาดับเครื่องยนต์พยายามถอดหมวกกันน็อกไปด้วย แต่ดูเหมือนว่าจะติดปัญหา ผมไม่สามารถปลดตัวล็อกที่รัด

อยู่ได้คงได้เลย

“ยก พี่ถอดหมวกกันน็อกไม่ได้”

“มานี่ ผมถอดให้” เขายังไม่ได้ลงจากบีก์ไบค์ทว่ารั้งลากผมเข้าไปใกล้

นิ้วเรียวยาวเซยปลายคางของผมให้เช็ดสูงขึ้น บริเวณนี้มีแต่ก็ยังมีแสงสลัว ๆ พอให้มองเห็นกันได้ชัด ดวงตาสีดำสนิทของเขาแวววาวฉ่ำน้ำ ตอนที่เขาดังอกตั้งใจทำอะไรบางอย่างค่อนข้างดูดี ไม่ใช่ค่อนข้างดี เขาดูดีอย่างร้ายกาจเลยแหละ

“เธอมีแฟนหรือเปล่า”

“พี่ถามทำไมครับ”

“ก็กลัวดูไม่ดีที่มากินข้าวกับเธอถ้าเกิดว่าเธอมีแฟนอยู่แล้ว”

“ไม่มี พี่สบายใจได้”

“เป็นผู้ชายรักสนุกหรือ”

“เลิกแล้ว...”

ตอนที่เขาบอกว่าเลิกรักสนุกแล้ว ตัวลึอกของหมวกกันน็อกก็เป็นอิสระต่อกัน เขายกหมวกที่ครอบศีรษะผมออก แล้ววางไว้แถว ๆ หน้ารถ

“พี่ดี...”

“อะไร”

“เปล่า”

เขาดูเหมือนมีอะไรจะพูดกับผม แต่แล้วก็ไม่พูดมันออกมา สายตาเขาก็ดูมีอะไรบางอย่าง แต่น่าเสียดายที่ผมไม่รู้ว่ามันคืออะไรกันแน่

ผมยืนรอดูสถานการณ์เพื่อว่าเขาจะเปลี่ยนใจพูดมัน แต่ยกก็ไม่พูด แค่ยืนเต็มความสูงและเดินนำไปทางร้านข้าวมันไก่

เขาหยิบใบเมนูกับกระดาษจุดที่หน้าร้านเป็นลำดับแรก แล้วค่อยเดินเข้าไปนั่งยังโต๊ะที่ว่างอยู่ ผมเห็นเขาจุดเมนูอาหาร ก่อนเหลือบตามามองเป็นเชิงถามว่าผมจะกินอะไร มีหน้าซ้ำยังเตรียมจดีให้ผมด้วย

“พี่เอาเหมือนยก”

“เยอะมากนะ เตือนไว้ก่อน”

เตือนผมว่าเยอะ แต่เขาดันเขียนเลขสองลงไปหลังเมนูข้าวมันไก่ผสมพิเศษ ปลายมือสุดจะไก่เขี่ย เล่นเอาคนลายมือห่วยอย่างผมอายุไปเลย

“เธอนั่ง เดี่ยวพี่เอาเมนูไปส่งเอง ไหน ๆ เธอก็นั่งแล้ว”

“ไม่เอา พี่นั่งเถอะ เดี่ยวผมจะไปหยิบน้ำอัดลมด้วย”

เขาปฏิเสธแล้ววิ่งแขนผมให้เซไปนั่งบนเก้าอี้ แค่อีกรวินาทีร่างสูงก็เดินไปส่งเมนูที่หน้าร้านเรียบร้อย ยกบริการตัวเองต่อด้วยการเปิดตู้แช่หยิบโค้กหนึ่งขวด หยิบน้ำเปล่าหนึ่งขวด จากนั้นก็ตักน้ำแข็งมาสองแก้วถ้วน

ผมแผลมองเขาทำนั่นทำนี่อย่างเพลิดตา คนหล่อเนี่ย... ขนาดหยิบหลอดแล้วทำหลอดหล่นบนพื้นยังนำมามองเลย

ตามผมเยี่ยม ในหัวจินตนาการถึงฉากที่ยกถอดเสื้อทำอาหารที่เคาน์เตอร์ครัวในห้องผม ผมเดินไปสวมกอดเขาทางด้านหลัง แล้วหลังจากนั้นเราก็ตั้งท่าออกกำลังกายก่อนมีอาหาร คือยกรวบเอาผมแล้วดันให้ขึ้นไปนั่งบนเคาน์เตอร์อย่างหยาบโชน ปลดกางเกงขาสั้นของผมออก ยอบตัวเอาส่วนใหญ่โตมาถูไถที่ท่อนขาอย่างกลั่นแกล้งกัน

“ร้อนหรือ พี่หน้าแดง”

“ไม่...เออ ไซ้ ๆ ไซ้ร้อน” ผมหลบสายตาหลังถูกเขาจับจ้อง

ปฏิเสธในหนแรกแล้วจากนั้นก็ตอบรับว่าใช่

เขาดูสงสัย ผมเลยรีบเปลี่ยนเรื่องคุย “ถามได้มัย เธออายุเท่าไรแล้ว”

“ยี่สิบจะยี่สิบเอ็ด”

“โห เด็กมาก อย่างนี้ก็แปลว่ายังเรียนอยู่ใช่มัยเนี่ย”

“ครับ ปีสามแล้ว”

“คณะอะไร”

“วิทย์ฯ กิฬา”

“ก็เหมาะกับเธอดี”

“แล้วพี่ดีอายุเท่าไร”

“พี่ยี่สิบเก้าแล้ว ห่างกับเธอตั้งเก้าปีเนาะ”

“เท่าพี่เยอะเลย แต่ผมนึกว่าพี่เด็กกว่านั้น” เขาพยักหน้า เลิกมองผมเมื่อเด็กเสิร์ฟในร้านยกข้าวมันไก่กับถ้วยน้ำซุปรมาวางลงที่โต๊ะ มันเยอะอย่างที่เขาคิด และผมคิดว่าผมกินไม่หมดแน่ ๆ

“กินไม่หมดแน่ ๆ”

“ช่วยกินให้หมดด้วยครับ กินเหลือน่าเสียดาย”

เขาไม่ได้ออกคำสั่ง รวมถึงน้ำเสียงของเขาก็ไม่ได้กดดัน แต่ไม่รู้ทำไมเหมือนกันนะ การกินข้าวด้วยกันมื้อแรก ผมดันตั้งอกตั้งใจกินข้าวมันไก่จานนั้นจนหมดเกลี้ยงเลย

ผมกลับมาที่บ้านของยกอีกครั้งหลังจบมื้อค่ำ นั่นเป็น

เพราะรถของผมจอดอยู่ที่บ้านของเขา ตอนที่ยกไขกุญแจเตรียมเข้าไปด้านใน ยกบ่นว่าเยอะยังไม่กลับ สงสัยคืนนี้จะตึกมาก แล้วก็เบี่ยงตัวหลบออกจากประตูให้ผมเดินเข้าไปในบ้านของเขาก่อน

อันที่จริงผมจะกลับเลยก็ได้ ไม่มีอะไรต้องคุยกับเด็กตัวโต

อย่างเขาแล้ว เพียงแต่ว่าผมเดินเดินนำ แล้วเข้ามาอยู่ในบรรยากาศ
เงียบสงบ มีลมเย็น ๆ พัดโชยมาจากสวนหลังบ้าน ม่านสีขาวยาวตรง
หน้าต่างไหวพลิ้วนิด ๆ ยกเปิดแค้คอมไฟสีส้ม และแยอีกแล้วที่ผม
คิดว่าเหตุการณ์หลังจากนี้ผมกับเขาจะมีเช็ทซ์กัน

ผมเอาแต่คิดเรื่องบนเตียง และก็ไม่ว่าทำไมเหมือนกัน
จินตนาการที่ไรคนที่สอดกายเข้าออกในร่างต้องเป็นยอัยกทุกที

บางทีแล้วอาจเพราะเขาเป็นคนแรก และมันคงเป็นสาเหตุ
สำคัญที่ผมใจกล้าเข้ามานั่งอยู่บนโซฟาพร้อมกับเขาในเวลานี้

หนนี้ยังไม่ลืมเอาน้ำมารับแขก แก้วน้ำเย็นมีหยดน้ำเกาะ
พราวถูกวางลงที่โต๊ะกระจกด้านหน้า ชั่วอดีตใจเบานุ่มของโซฟาก็
ยุบยวบ ยักนั่งลงข้างผม บ้านของเขามันซักจะเงียบเกินไปแล้ว

ผมบิดตัวเข้าหาคนหล่อเล็กน้อย เขาหันมาสบตาแล้วเลิกคิ้ว
ที่เรียงเส้นสวยขึ้นหนึ่งข้าง ผมเปลอเข้าใจว่าเขากับผมต้องการในสิ่ง
เดียวกัน เลยขยับ...ผลักให้เขาล้มลงไปนอนอย่างง่ายตายเพราะ
ไม่ทันได้ตั้งตัว

จากนั้นก็ใจกล้าป็นขึ้นไปนั่งทับบนตัก กัดไหล่เขาตั้งท่าจะ
จูโจมจูบ ทว่ายกหันหน้าหนี เร็วแรงที่เขามีมากกว่าผมถูกใช้เพื่อ
หยุดการสัมผัส

ยกรวบข้อมือผมไว้ พุดโดยไม่มองหน้าแม้สะโพกผมยังกด
ทับที่กลางกาย

“ผมจะพุดตั้งแต่ที่ร้านข้าวแล้ว ถ้าพี่จะมาตามผมเพราะเรื่อง
นี้ ผมอยากให้พี่หยุด”

“...”

“ไมใช่ว่าพี่ไม่ดีนะ แต่ว่าผมตั้งใจไว้แล้วว่าจะไม่นอนกับใคร
นอกจากคนที่ชอบ ขอโทษครับ”

เขาเอ่ยขอโทษ ผมไม่ได้โกรธเขาหรอก และไม่รู้ว่าเขาจะต้องขอโทษทำไมกัน มันก็แค่ความรู้สึกน่าอาย ผมรู้สึกเหมือนคนไร้ค่าที่มาร่วงตามผู้ชายยังงี้ก็ไม่รู้

“สงสัยพี่เข้าใจผิด ตอนนี้เข้าใจแล้ว ขอโทษเธอเหมือนกันนะ”

ผมเอ่ยขอโทษเขาบ้าง ความเจ็บหนึ่งอดีตใจนานพอให้เขาคลายมือออกจากข้อมือของผม ผมขยับลงจากตัวยอยัก จัดเสื้อผ้าให้เข้าที่เข้าทาง

“พี่จะกลับแล้วนะ”

“ครับ ขับรถดี ๆ”

ยกเองก็ขยับตัวลุกขึ้นมา นั่งบ้าง ในอากาศเต็มไปด้วยความประดักประเดิดของเราสองคน เขาก็มหัวให้ผมอย่างสุภาพหนึ่งครั้ง และนั่นเป็นตอนที่ผมเอี้ยวตัวมองเขาที่หน้าประตู

ความหดหู่กลับมาอีกแล้ว...

นี่ผมมันไร้ค่าถึงขนาดที่จะไม่มีใครเอาเลยเหรอ